

“என்னம்மா இப்படி ஓடறே?”

“உங்களுக்குப் பால் எடுத்திட்டு வர்றேன்.”

“அதற்கு முன் அடுத்த கவிதையையும் படித்தால் உன் சந்தேகம் தீரும். வாசிக்கறியா ப்ரீத்தி?”

இவளிடம் புத்தகத்தை அவன் நீட்ட, பல்லைக் கடித்தாள். இதென்ன வீரம்?

எதிரியின் கையைக் கட்டிவிட்டுத் தான் மட்டும் வாளைச் சுழற்றுவது போல...! பெரியவரின் முன்னே தான் வாய் திறக்க முடியாது என்று தெரிந்தே சிண்டுவது...

“சரி - நானே வாசிக்கறேன்!” செருமியபடி தொடர்ந்தான்.

‘நமது கண்கள் தொட்டுக்

கொள்கிறபோது

நமது ஆன்மா

ஒரு சித்திரக் கூடத்தின்

சுவரில்

மாட்டி வைக்கப்பட்ட

ஒவியமாகி விடுகிறது!”

மூவருமே சில கணங்கள் மௌனமாயிருக்க, அவனே விளக்கினான்.

“அவர்களது காதல் நிரந்தரமாகி விடுகிறதாம். அழியாத கலையாய்ப் பதிவாகி நிற்கிறது என்கிறார்... இதில் உனக்கு உடன்பாடு உண்டுதானே?”

“கவிதைகளே எனக்குப் பிடிக்காது. ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தோன்றுவதை இஷ்டத்துக்குப் பிதற்றி வைத்திருப்பார்கள். அதற்கு அர்த்தம், அனர்த்தம் எல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பது வேண்டாத வேலை... எனக்கு வேறு வேலையிருக்குது.”

சொல்லி முடித்ததும் தான் தான் சற்றுப் பதட்டமாய் அதிகம் பேசிவிட்டோம் போலவே என்று உறுத்தியது.

ஆக, அவசரமாய் வெளியேறினாள். நடுங்கிய உடலைச் சற்று ஆசுவாசப்படுத்திய பின், பாலை அடுப்பி லேற்றிய வேளை அவனும் சமையலறைக்குள் வந்தான்.

“என்ன ப்ரீத்தி, ரொம்ப கசப்பில் இருக்கே! மோதிரம் போட்டவனின் நினைப்பா? நான் என்ன தெரியுமா யூகித்தேன். முதலில் நீ அவனை மயக்கியிருப்பே. பயல் மயங்கி நிச்சயதார்த்த மோதிரத்தையும் போட்ட பிறகு உனக்கவன் சலிச்சுட்டான்... ஆக மோதிரத்தைக் கழற்றிட்டு நீ வேறு ஒருவனுடன் சல்லாபமாய்ப் பழக ஆரம்பிச்சே.”

“போதும்... நீங்க என்னைப் புரிஞ்சுக்கலை.. புரிஞ்சுக்கணும்னு நானும் எதிர்பார்க்கலை.”

“பெண்களை நம்பவே கூடாதுங்கறதைப் புரிஞ்சுக் கிட்டேன்.”

‘ஆண்கள் மகா வஞ்சகர்கள் என்பதை நானும் புரிந்த கொண்டேன்!’ என்று கத்த நினைத்தவள், வாயை இறுக மூடினாள். அவன்தான் உளறுகிறான் எனில், தானும் ஏன் பிதற்ற வேணும்?

“நீங்க விரும்பலைன்னா... நான் போயிடறேன்.”

“ஆங்... இதே இடத்துக்கு வந்திடுவியே.. இங்க அத்தனையும் உன்னை நம்பித்தான்னு தெரிஞ்சதான் தினம் இப்படி ஒரு மிரட்டல்... மம்? சொல்லாமலேலே ஓடிடறதுதானே உன் பாணி? இப்ப சொல்லி மிரட்டு பாணிக்கு மாறிட்ட போல...”

பான்ட் பாக்கெட்டுகளுள் கைகளை விட்டபடி வெட உல்லாசமாய் அவன் பேச இவளுக்கு எரிந்தது. மிக கீழ்த்தரமாய்த் தன்னைச் சித்தரிக்கிறானே என்ற ஆத்திரம்

ஆனால் அவன் சொல்வதிலும் சற்று உண்மை இருக்கப் பொறுமை காத்தான். தவிர பிரவாகன் இப்போது அவனது முதலாளி!

ஆனாலும் நாக்கு முழுக்க அடங்க மறுத்தது.

“அழகாய்... அதாவது பொறுப்பாய் யாரேனும் கிடைக்கும்வரை நான் இங்கே இருக்கேன்... ஆனால், பாவம்! நீங்க அதுவரையில் சாதாரண என்னோடு சிரமப்பட வேண்டாமேன்ற கரிசனையில் சொன்னேன்.”

புரியவில்லை என்ற பாவனையில் அவனது புருவங்கள் உயர்ந்தன.

“ஆக, நான் இன்னும் ஒரு விளம்பரம் தரணும்?”

“ஆமா... அதைக் கண்டு யாரேனும் வேலை கேட்டு வரும்வரை நான் இங்கே இருக்கேன்... ஆனால்...”

“காதல் கவிதைகளை மட்டும் படிக்கச் சொல்லி இம்சிக்கக் கூடாது. அதானே?”

அந்த இறுகிய சூழலிலும் இவளுக்குள் சிரிப்புக் கிளர்ந்தது.

“இப்படி... அதாவது வேலைக்குத் தொடர்பில்லாத பேச்சுக்களை என்னிடம் பேச வேண்டாம்.”

“சரி, எனக்கும் ஒரு கோப்பைப் பால் வேணும்ங்கறதைக் கேட்கலாமில்லை?”

மரகதம்மாளுக்காகக் கலந்த பானத்துடன் அவனைப் பார்த்தான்.

“வந்து கலந்து தர்றேன்.”

“நல்லது - சொற்போர் நடத்துவது கூட நம்மைச் சோர்வடைய வச்சிருது... ஒரு கப் ஹார்லிக்ஸ் குடித் தால்...”

“தெம்பாய் அடுத்த சொற்போருக்குத் தயாராகலா உங்கும?” என்றபடி தன்னைக் கடந்து போனவளை ஒரு திரான புன்னகையுடன் பார்த்திருந்தான்.

கோடு போட்ட தாள்களைக் குழந்தைகளிடம் குளுக்கு ஒன்றாய்த் தந்தாள் ப்ரீத்தி.

“வினு, விது, அம்மா அப்பாவிடம் என்னவெல்லாம் சொல்லணுமோ சொல்லுங்க. நான் அதை முதலில் எழுதித் தரேன் - பிறகு அதையே நீங்க கடிதமாய் எழுதிடலாம் - சரியா? நாளை திலீப் மாமா வந்து இதைத் தபாலில் சேர்த்திடுவார்.”

“முன்ன நாம எழுதினதுக்கே இன்னும் பதில் வரலையே?”

ஏக்கமாய்க் கேட்டாள் விது.

“அம்மா ரெண்டு தரம் போனில் பேசினாங்களே, பிறகென்ன?”

“வினுதான், பாவம்! எழுத வராது.”

“அவன் போன தரம் போலவே அழகாய்ப் பூ, மலை, பூனை எல்லாம் வரைந்து கையெழுத்துப் போடுவான்.”

“அப்பா எப்பக்கா வருவாங்க?”

“உடம்பு முழுக்க நல்லாயிட்டா. பிறகு அங்கென்ன வேலை? ஓடியே வந்திடுவாங்க.”

“ல்ல... ஏ.ஸி. கார்லதான வருவாங்க?”

“சரிடா, சமத்து - இப்ப என்ன எழுதலாம் - சொல்லுங்க.”

குழந்தைகள் சொன்னவற்றையே சுருங்க எழுதி - மறுபடி அதை அவர்கள் கைப்பட எழுதச் செய்து கடிதங்களை உறையிலிட்டாள். ஊத்தப்படும் கேசரியும் பரிமாறிய பின் - தபால்களையும் தந்து விட்டாள்.

“வரும்போது பண்ணைக்குத் தபால் இருக்கா?” என்று கேட்டு, பத்திரமாய் வந்து சேர்ந்தது குறித்து இரண்டாம் நாளை இவள் சந்தானம் மாமாவின் விலாசத்தினை அண்ணனுக்குமாய்ச் சேர்த்து எழுதியிருந்தாள். தன் விலாசத்தையும் தெளிவாய் எழுதியிருந்ததால் பதின்கடிக் கடிதம் வந்திருக்கலாம்தான்.

அண்ணன் இந்தியா திரும்பி விட்டது தெரியும். ஆனால் அண்ணிக்குத் தன் தற்போதைய விலாசம் தொலைபேசி எண் ஏதும் தெரிந்து விடக் கூடாது என்பதில் ஜாக்ரதையாகவே இருந்தாள். அண்ணிக்குத் தெரிந்தால் இங்கு வந்து விடுவாளோ என்ற கலக்கம்... ஏற்கெனவே இங்கிருக்கும் இக்கட்டு போதாமல், நிலைமை மேலும் ரசாபாசமாகிப் போனால்...?

அண்ணனது வீட்டில் இருந்தவரை, நாட்கள் சுவையாய் இல்லாவிட்டாலும், ஓரளவு அமைதியாய் நகர்ந்தன. இங்கோ ஒவ்வொரு மணி நேரமும் வெவ்வேறு வளைவோடும் வருத்தத்தோடும் அல்லவா விரைகின்றன?

சொன்னது போலவே டவுனிலிருந்து திரும்பிய திலீபனின் கையில் ஒரு கடிதம் இருந்தது.

“இந்தத் தபால்காரனுக்கு விசேஷமாய் ஏதேனும் வேணுமே?”

“இருக்கே - உருண்டைக் கறிக் குழம்பு, கீரை மசியல்.”

“பிரமாதம். எனக்குச் சுடச்சுடப் படைச்சிட்டு உங்க கடிதத்தை வாசிக்கலாம்.”

பரிமாறிய பின் சகஜமாகவே அவனிடமிருந்து கடிதத்தை வாங்கினாள் என்றாலும் மனசு உதறியது. கவர் மேல் வெள்ளை நிறக் காகிதம் ஒன்றை ஒட்டி அதில் இவளது விலாசம் மீண்டுமாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. அண்ணனின் கையெழுத்தில் -

பதட்டமாய்த் திறந்து அவசரமாய் வாசித்தாள்.

உள்ளே யிருந்தது அண்ணனின் எழுத்தல்ல. சற்றுக் கடிதக்கலாய் அடித்தல், திருத்தலோடு - கடிதத்தின் இறுதியை நோட்டமிட்டவளின் நெஞ்சு ஒரு கணம் தின்று பின் எகிறியது

திறையக் காதலுடன் ராஜேஷ்!

அண்ணனின் கைக்குப் போய், கடிதம் இங்கு அனுப்பப் பட்டிருக்கிறது. ஆக, இந்த ராஜேஷிற்கு இவளது விலாசம் தெரியாது. எனினும் 'உன்னை நேசிக்கிறேன். பார்க்காமலே பரவசமாகிக் காதலிக்கிறேன். பார்த்துவிடத் துடிக்கிறேன். என் மோதிரம் உன் விரலில் கிடக்கும் தினைப்பில் மகிழ்கிறேன்... உன் அண்ணி நம் கல்யாணத்தில் ஏதோ தாமதம் என்று சொல்வதைத்தான் என்னால் தாங்க முடியவில்லை. சோதிக்காதே, செல்லம்... உன் தினைப்பில் தவித்துத் தூளாகிக் கொண்டிருக்கிறேன்... சந்தித்து நேரில் முத்தமிட..."

அந்தப் பிதற்றலைத் தாள முடியாமல் கடிதத்தைக் கசக்கிச் சுருட்டினாள்.

“காதல் கடிதம்தான் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். இது ஊடல் கடிதம் போல!” குதர்க்கமாய்க் குத்தியது பிரவாகனின் குரல்.

“ப்ரீத்தி! உனக்குப் போன்!”

உருகிய வெண்ணெயில் இடக் கறிவேப் பிலையை உருவிய நேரம் அழைப்பு வந்தது. காஸ் அடுப்பின் காதைத் திருகி விட்டு ஓடினாள்.

யாராய் இருக்கும்?

அண்ணனா அல்லது அந்த முகம் தெரியாத ராஜேஷ் கலக்கத்துடனேயே கருவியைக் காதுக்குக் கொடுத்தான்.

“ஹலோ?”

“ப்ரீத்தி, அண்ணன் பேசறேம்மா..”

நிம்மதியாய் ஒரு பெருமூச்சு விட்ட பிறகே, “அண்ணன் என்றான்.

“எப்படிம்மா இருக்கே?”

“நல்லா யிருக்கேண்ணா!” - பதிலளித்த குரல் உடைந்தது. சமாளித்து நலம் விசாரித்தான்.

“இருக்கேம்மா... நீ நிம்மதியாய் இருந்தாச் சரி..”

“ஏன்... ஏண்ணா?”

“அண்ணிக்கு இன்னும் கோபம். ஆனா சமாளிச்சிட்டிருக்கேன் - ராஜேஷின் கடிதத்தை உனக்கு அனுப்பி யிருந்தேனே...?”

“ம்ம் - கிடைச்சது..”

“என்ன எழுதியிருந்தான் பயல்... உன் அண்ணிக்கு இன்னும் அவன் மேலதான் நோக்கம்..”

“அந்தப் பேச்சே வேண்டாம்ண்ணா... ப்ளீஸ்..”

“நல்லதும்மா - எப்ப வீட்டுக்கு வர்றே?”

போனால் வரவேற்பு எப்படியிருக்கும் என்ற யூகத்தி லேயே இவளுக்குச் சிலிர்த்தது.

“மூணு மாசமாகுமே...”

“அதற்குள் உனக்கு நல்ல மாப்பிள்ளை அமையணும்ங் கறார் சந்தானம் மாமா..”

“ரவி, ரேணு எப்பவாவது என்னைப் பற்றிக் கேட் பாங்களா?”

“தினம் பத்துத் தரமேனும் பேசுவாங்கம்மா. அண்ணன் மேல் கோபமில்லையே?”

“இல்லைண்ணா. அண்ணி மேலும் வருத்தமில்லை..”

இனி யார் மீது கோபப்பட்டு என்ன ஆகப் போகிறது?

“அந்த மோதிரத்தை ராஜேஷ் வீட்டாரிடம் திருப்பி அனுப்பியாச்சா?”

“உங்க அண்ணி தயங்கறா... அவளைப் பிலுபிலுன்னு பிச்சி எடுக்கறாங்க... உன்னைப் பார்த்ததால் ரொம்ப துசை..”

“உனக்கு ஏமாற்றமாண்ணா?”

“இல்லைம்மா - ரொம்ப சுளுவாய் எல்லாம் அமைஞ் சிருச்சேன்னு ஆரம்பத்தில் திருப்திப்பட்டேன். ஆனால் விவரத்தை நான் சொன்னதுமே சந்தானம் மாமா மும்பையிலுள்ள அவங்க நண்பர்களுக்கு ராஜேஷைப் பற்றிய விவரம் சொல்லி விசாரிக்கச் சொல்லியிருக்காங்க. வந்த தகவல் திருப்தியில்லை. பயல் படிக்கலை. தொழிலும் சுமார்தானாம்... குணத்தைப் பற்றி கேட்கா திங்கன்றாங்களாம்...”

ப்ரீத்திக்கு ஞாபகம் வந்தது. மலேஷியாவில் தொலை பேசியில் பேசி ஏமாற்ற முக பாவனையுடன் மாமா இருந்தது...

தன்னைக் கண்டதும் பேச்சை நிறுத்தியது என்று... ஆக, இனி ராஜேஷுடன் தன்னை இணைக்க வற்புறுத் துவது அத்தனை லேசில்லை என்ற தைரியம் பிறந்தது.

“அங்கே எல்லாரும் உன்னிடம் நல்லபடி இருக்காங்களா?”

காட்டமான பிரவாகனின் முகம்தான் முதலில் நினைவிலாடியது. முன் தினம் வசந்தி போனில் பேசிய போதும் கூடத் தன்னிடம் எரிந்து விழுந்தானே.

'அக்கா கூட உன்னைப் பற்றிப் பிரமாதமாய்ப் புகழ்ந்து எல்லாரையும் எப்படியோ மடக்கிடறே!' கசப்பை சிரிப்புடன் தொடர்ந்தான். 'நானும் பத்து நாட்களுக்கும் முன்னே உன்னிடம் இப்படி மடங்கியவன்தானே!' என்று

ஆனால் அதை யெல்லாம் யாரிடமும் சொல்ல முடியாதே. ஆக, "ஒரு குறைவுமில்லைண்ணா. வீட்டில் எல்லாரையும் அன்போடு விசாரிச்சேன்னு சொல்லு."

உடன் பிறந்தவனோடு பேசியது பெரிய ஆறுதலாக இருந்தது. மனதை அடைத்த பாரம் பாதியாகக் குறைந்ததான நிம்மதி.

மரகதம்மாள் வாசிக்கக் கேட்ட ஒரு காதல் கதையை உற்சாகமாகவே வாசித்தாள். முதியவளின் அத்தனை புலன்களிலும் புத்தியே அதி கூர்மையாய் இருந்தது. ஆகக் கேட்டு விட்டாள்.

"என்னம்மா ப்ரீத்தி - முகத்துல தனி உற்சாகம் தெரியுது?"

"அண்ணனோடு பேசினேன்லம்மா."

"மனசு லேசாயிருக்கும்."

வியப்புடன் தலையாட்டினாள்.

"என்னிடமும் மனசு திறந்து பேசலாம்மா நீ. அனுபவம் பெரிய ஆசானில்லையா? என்பது வயசுக்கு நிறையக் கற்றுத் தந்திடும்."

"ம்ம்.." தன் சேலை முந்தானை நுனியை முறுக்கினாள்.

ஆனால் மனசு முறுக்கவிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

"பெத்தவங்க இறந்துட்டதால் நான் அண்ணன் குடும்பத்தோடு தங்கியிருந்தேன்.." என்று ஆரம்பித்தவள் ராஜேஷின் உறவினர்கள் வந்து, திடும்மென நிச்சய மோதிரத்தைப் போட்டதையும் லேசாகச் சொன்னாள்.

"ஆக, மோதிரம் திரும்பப் போயிடுச்சா?"

"அண்ணி தயங்கறாங்க போல... ஒரு தரம் இப்படித் தட்டிப் போனால் மறுபடி கல்யாணம் நிச்சயமாவது சிரமம்னு."

"என்ன சிரமம்? அறுபது வருஷத்துக்கு முன்னமே கூட இது போல நடந்ததுண்டு. எங்க வீட்டுக்காரரின் தங்கை பேர் கமலினி - தாமரைப் பூ போலவே இருதுவான பெண். எங்க கல்யாணம் முடிந்த மறு வருஷம் அவ கல்யாணமும் நிச்சயமாச்சு."

"ம்ம்.."

சற்று நைந்த புத்தகங்களுக்குப் புது அட்டை போட்ட யடி கவனித்திருந்தாள் இளையவள்.

"மேளம், மாலை, வைர மோதிரம்னு ஆரவாரமான நிச்சய விழா - முடிந்ததும் என் மூத்த நாத்தனார் கேலியாய்க் கேட்டார் பெண்ணிடம்,

'என்ன கமலி - பையன் எப்படி?'ன்னு.

"பையனோட பார்வை பிடிக்கலை!"ன்னுட்டா கமலி. பையனுக்குக் கொஞ்சமே கொஞ்சம் மாறுகண். பதினாறு வயசுப் பெண் அதுக்குத்தான் குறைப்படறான்னு பெரியவங்க சமாதானப்படுத்தினாங்க -

'அசடே, லேசாய் மாறுகண் இருக்கது அதிர்ஷ்டம்'னு. ஆனால் ஒத்த வயசுங்கறதால் கமலி பிறகு என்னிடம் மனசு திறந்து பேசினா - 'அந்த ஆளைப் பிடிக்கலை!'ன்னு அழுதா. பிறகு விசாரிக்க, பையனின் சபல புத்தி தெரிய வந்தது. ஜமீன் பரம்பரைன்னு நாங்க ஆசைப்பட, பயல் ஜமீன் வாரிசை வேலைக்காரி வயிற்றில் வளர விடுமளவு போயாச்சுன்னு."

"ஐயையோ!"

“நிச்சயத்தை ரத்துப் பண்ண, மூணாம் மாசம் அவனும் வக்கீல் மாப்பிள்ளை அமைஞ்சது... மேல் கோர்ட்டு நீதிபதியாய் ஓய்வு பெற்றார், அவர். பின்னாளில் தனது பிள்ளைகளையும் பெற்று சௌபாக்கியமாய் வாழ்த்து கமலினி - ஆக, தப்புன்னு பட்டதுன்னா அதிலிருந்து தப்பிடணும்.”

“அப்ப நான் செய்தது தப்பில்லையே?”

“கல்யாண விஷயத்தில் போனால் போகுதுன்னு பித்திரிபுத்திரிபுக்காகச் சம்மதிக்கக் கூடாதுமமா...”

அதுவரை அடைத்திருந்த கசடைப் பிடுங்கி எறிந்தாள் போல, இவளுக்குள் நிம்மதியாக, எண்ணங்கள் தெளிவாய் ஓடின.

“நன்றிம்மா... மனசு தெளிவாயிருக்குது.”

“வேறே?”

“வேற என்னம்மா?”

“எவ்வளவுதானா?”

“ஆமா...” புரியாமல் விழித்தாள்.

“பிரவாகனைப் பற்றி ஒண்ணும் சொல்லலையே?”

“யார்... உங்க பேரனையா?”

“ம்ம்... அதே வசந்த பிரவாகனைத்தான் சொல்றேன். எல்லாரிடமும் வாய் கொள்ளாமல் சிரிப்பவன் முகம் உன்னைக் கண்டதும் முறைத்துச் சுளுக்கிக்கிறதே...”

இவளுக்கு உதறியது. இதென்ன பெரியம்மா இத்தனை வெளிப்படையாய்ப் பேசுகிறாரே என்ற கூச்சம்... அச்சம்.

“அதான் சொன்னேனேம்மா... ஒரு கருத்தரங்கில் சந்திச்சோம்.”

“பழகியும் இருக்கணும்... அதில் ஏதோ உரசல்... அதான் இப்படிப் பூனையும் நாயுமாய்ப் பார்த்ததும் சிலிர்த்துக்கறீங்க.”

“ஐயோ... நான் இங்கே வேலை செய்வவ... இப்படியெல்லாம்...”

“போலி பவ்யம் காட்டாதே, ப்ரீத்தி குட்டி. அவனும் இப்படியே நழுவறான். என்னிடமும் எல்லாரிடமும் சாமாய்ப் பழகும் நீ அவனிடம் முள்ளம் பன்றியாட்டம் சிலிர்த்துக்கற... அவனும்தான்... என்னன்னு புரியலை. புரியறது போலவும் இருக்குது... ஆனால்...”

“ஒரு கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டதும்மா... இது அவரது வீடுன்றது தெரியாமல், சரியா விசாரிக்காமல்... அதான் சொன்னேனே... எங்க அண்ணி பார்த்த மாப்பிள்ளையிடமிருந்து தப்பும் அவசரத்தில் இங்கே தஞ்சமாயிட்டேன். இவளென்ன நம் வீட்டிலேங்கற காட்டம் அவருக்கு. எனக்கும் தர்ம சங்கடம்... இப்படி ஒரு தப்பான...”

“கடவுளின் திட்டம், தீர்மானம் எல்லாம் சரியானவை தான், ப்ரீத்தி... அவை தப்பாய்ப் போவதேயில்லை!” - மிருதுவாய் முடித்தார் மரகதம்மாள்.

“முதலில் கை கழுவிடணும், விது... ஆச்சா? இப்ப ரெண்டு கோப்பை மைதாவை அளந்து எடு.”

ஏழு வயது வித்யா கவனமாய்ச் சொன்னதைச் செய்தாள்.

“நல்லது - இப்ப வினு அரை ஸ்பூன் உப்பை மாவில் சேர்ப்பியாம்.”

ஒன்னரைக் கோப்பை பால், ரெண்டு கரண்டி சர்க்கரை, 2 தேக்கரண்டி பேக்கிங் பொடி, இரு முட்டைகள், சிறிது

வெண்ணெய் எல்லாவற்றையும் மாறி மாறிக் கவனித்தான்.

“கலந்த மாவு இப்படியே அரை மணி தேனாக இருக்கட்டும்.”

“பிறகு அப்படியே சாப்பிடலாமா?”

“இல்லை, குட்டி - தோசைக் கல்லில் மெத்துண்டு வார்க்கணும். எண்ணெய் வேணாம். திருப்பிப் போட்ட பஞ்சாட்டம் வரும். வீரா தாத்தா கொண்டு வரும் தங்க நிறத் தேனில் தோய்ச்சுச் சாப்பிடணும்.”

“ஹை... இப்பவே.”

“லேசாய் மாவு பொங்கணுமே - அதுக்குள்ள குளித்துத் தயாராவீங்களாம்.”

தேனம்மாள் ஆச்சரியப்பட்டு அங்கலாய்த்தாள்.

“நானுந்தான் அரைச்சு வழிச்சு மெனக்கெட்டு தோசை வார்த்தேன். நீ நிமிஷமா இனிப்புத் தோசை தயாரு பண்ணிட்டியேப்பூ!”

“இதை பேன் - கேக் என்பாங்க, ஆயா. வெள்ளைக் காரங்க பலகாரம். விருந்தாள் வந்தா சட்டுனு செய்து பரிமாறிடலாம். கூட வாழைப்பழம் கூடப் பிசைந்து சேர்க்கலாம்.”

“நம்மூர் பணியாரங் கணக்கா... ஆனா இங்க திடீர்னு விருந்தாடி யாரு தாயி வர்றா?”

“அட்டே தேனு... நீ பெரிய ஆள்தான் - எப்படி விருந்தாள் வரப் போறது உனக்குத் தெரிஞ்சது?”

ஆரவாரமாய் அங்கு வந்த பிரவாகன் கேட்க, மற்றவர்களுக்கு ஆவல்.

“யாரு தம்பி வராவ?”

“ரொம்ப முக்கியமான ஒரு ஆள்!”

“யாரு நம்ப பாப்பாவும்தான் மாப்பிள்ளையுமா?” கேட்ட தோரிலேயே அச்சமாய்ப் பிள்ளைகளைப் பார்த்த தேனம்மா,

“சரி - முதல்ல குளிக்கச் சொல்லுச்சே, பீத்தி - வாங்க, அதப் பார்ப்போம்,” என்றபடி குழந்தைகளோடு வெளியேறினாள். பெற்றவர்களின் நினைவில் பிள்ளைகள் அழ ஆரம்பித்து விடுவார்களோ என்ற பயம் அவளுக்கு.

தனியே விடப்பட்ட பீத்தி வழக்கம் போலச் சுத்தமான பாத்திரத்தையே எடுத்து அழுந்தத் தேய்க்கலானாள்.

“வர்ற விருந்தாளி யார்னு அறிய உனக்குமா ஆவலில்லை?”

“வருபவங்களுக்குச் சமைத்துப் போடுவதுதான் என் வேலை!” என்றாள் முகம் நிமிர்த்தாமல்.

“முக்கிய நபர் என்றேனே...”

“நல்லது.”

“ரொம்ப அழகானவளும் கூட.”

இவளுக்குத் திடும்மென வியர்த்தது!

ஆக வருவது ஒரு பெண். மிக அழகானவள். இதயம் கோபமாய்த் துடித்தது.

“மாலினிக்கா வருவதாய்ச் சின்ன வாலுகளிடம் சொல்லியிருந்தால் ரெண்டும் குளிக்கக் கூடப் போயிருக்காதுங்க. அவ மேல் வெகு பிரியம்... மஹும் பிரமிப்பு எனலாம். அற்புதமான தோற்றம் மாலினிக்கு.. ஒவ்வொரு கோணத்திலும் அவளில் வெவ்வேறு நடிமைகளின் ஜாடை தெரியும்...”

“இந்தக் குறிப்புகள் எல்லாம் எனக்கு அவசியமில்லை அவங்க எதை விரும்பிச் சாப்பிடுவாங்கன்னு சொன்னால் செய்ய முயற்சிக்கறேன்,” என்றாள் கடுகடுப்பாய்.

“எனக்குத் தெரிஞ்சு மாலினிக்கு உணவு மேல் தன் அக்கறை கிடையாது. தன் அழகு உப்பிவிடக் கூடாதுன்னு எதையும் அளவாய்தான் சாப்பிடுவா. அப்படிச் சுவைமாய் பராமரிக்க வேண்டிய தோற்றம். பாட்டிம்மா மாலுவை எப்படித் தெரியுமா கூப்பிடுவாங்க? அழகின்னு.”

அவனது உற்சாகம் கூடக் கூட இவளுக்கு எரிந்தது. ஆஹா... பளபளவென்று அசாதாரண அழகில் ஒரு பாவை வந்து விட்டாள் போலவோ? அதற்காகத்தானே ஐயா இத்தனை காலம் தவம் கிடந்தது!

வெறுப்பும் கோபமுமாய் அவள் கழுவி ‘ணங்’ என்று அவள் பலக்கவே வைத்த பாத்திரம் சற்று நசுங்கிப் போனது.

16

வானத்தையும் பூமியையும் கண்ணாடி இழைகள் போலக் குளுகுளுவென்று இணைத்தது மழை. நல்ல மழை என்று விட முடியாத இளம் தூறல். பூவின் மென்மையுடன் அது மண்ணை நனைக்கப் புழுதியடங்கிப் புது வாசம் கிளர்ந்தது. ஜன்னல் கம்பிகளைப் பற்றியிருந்த ப்ரீத்தி மூச்சை ஆழ இழுத்தாள்.

மண்வாசனை உள்ளேறி மயக்கியது.

‘கொடுத்துப் பெறுவதில்

இத்தனை சுகமா...

மழைத் துளி தந்து

மண் வாசம் பெற்றது,

குளிர்காற்று!’ என்று சமீபத்தில் வாசித்த கவிதை வரிகளை உதடுகள் உச்சரித்தன... இரு நாட்களுக்கு முன்புதான் சற்று ஏக்கமாய் நினைத்தாள் - மழை நனைத்தால் தோட்டம் பசுமை கண்டு தழைக்குமே

என்று. தோட்டத்தை ஆளவிற்கு ஆட்கள் பராமரித் தார்கள் என்றாலும் ஒரு மணி நேர மழை செய்யும் மாயத்தை நூறு மனிதக் கரங்களும் சேர்ந்து சாதிக்க முடியாதுதான்.

“அக்கா! எனக்கு ஜூஸ் வேணும்.”

“மழைக்கு இதமாய் சூப் போடவா?”

“உடனே வேணுமே!”

“முதல்ல வேண்டிய தண்ணீர் குடி - நீயும் தம்பியும் முகம் கழுவிட்டு சுத்தமாய் வர்றதுக்குள்ளே சூப் தயாராகிடும்.”

சமையலறை ஜன்னலின் வழியே தெறித்த சாரலை, வந்த வாசனையை அனுபவித்தபடி சமைக்கலானாள். சற்றைக்கெல்லாம் சூப்பின் வாசனை மற்றதை மீறியது.

எல்லோருக்கும் பரிமாறித் தானும் பருகியவள் குளித்த குழந்தையாய் நின்ற தோட்டத்தைச் சீராக்க முனைந்தாள்.

“என்னக்கா செய்திங்க?”

“களை பிடுங்கறேன்.”

“நானும்...”

“இப்பதானே சுத்தமாய், பவுடரெல்லாம் போட்டு வந்தீங்க. நாளை காலைல இதைச் செய்யலாம். பிறகு குளிச்சுடலாம். நேற்றுப் படிச்ச பாட்டை நாலு தரம் பாடிப் பாருங்க. மனப்பாடம் ஆயிடும்.”

பிள்ளைகள் அரை மனசாய் விலக, இவள் ஊறிக் கிடந்த களைகளை லாவகமாய்ப் பிடுங்கலானாள் - குழைந்த சேற்றிலிருந்து அவை எளிதாய் வெளியேறின.

வேலை மும்முரத்தில் நெற்றியிலும் கன்னங்களிலும் புரண்ட கூந்தலைச் சேறு படிந்த புறங்கையினாலேயே ஒதுக்கினாள்.

அவ்வப்போது நெட்டி முறித்தபடி வேலை தொடர்ந்தது. இனி மீதியைத் தோட்டக்காரனை அழைத்து முடிக்கச் சொல்ல வேண்டியதுதான் என்ற அயர்வுடன் நிமிர்ந்து தவளை ஒரு கரம் அழுந்தப் பற்றித் திருப்பியது.

ஒரு கணம் வெலவெலத்துப் போனான்.

இவள் எதிரே ஆங்காரமாய் நின்றது பிரவாகன்தான்.

ஆனால் அவனது கோபத்திற்கான காரணம்தான் புரியவில்லை.

"ஏன்... என்னாச்சு?" தடுமாறினாள்.

"அதையேதான் நானும் கேட்கிறேன்... ஏன் இப்படி இத்தனை அலங்கோலமாய் நிற்கிறே?"

தன் தோற்றம் பற்றி மட்டம் தட்டியது இவளுக்கு மிக அதிகமாய் வலித்தது... ஏற்கெனவே தன் அழகில் குறைப் பட்டுக் குன்றிக் கிடப்பவளை இப்படி ஏன் கிளறுகிறான்?

"நான் அழகில்லை... அலங்கோலம்னு தெரிந்ததுதானே..." என்றாள் கடுப்பாய்.

பிரவாகனின் புருவங்கள் ஏறி இறங்கின.

"விருந்தாளி வரும்போது இப்படியா மண்ணைப் பூசிட்டு நிக்கறது?"

அப்போதுதான் இவளுக்கு உறைத்தது. இன்றோ மறுநாளோ அந்த மேனா மினுக்கி வரக்கூடும் என்று வீட்டார் எதிர்பார்த்திருக்க, அதாவது அப்படி ஒரு எதிர்பார்ப்பைப் பிரவாகன் உருவாக்கியிருக்க, தனக்கு மட்டும் எப்படி மறந்தது...?

மழையின் சுவாரஸ்யத்தில், அதன் மூலம் செய்ய நேர்ந்த வேலையில் மூழ்க, வேண்டாதவை மறந்து போயின போலும்... தவிர குறிப்பிட்ட நேரம் எதையும் அவன் சொல்லவும் இல்லையே.

இன்னும் தன் புஜங்களை அழுத்தியிருந்த அவன் பிடியிலிருந்து திமிறினாள்... அவனும் தன் பிடியை உணர்ந்து அவளை விடுவித்தான். ஆனாலும் முகத்தின் கடுமை மாறவில்லை.

"போய்க் குளித்து உடை மாற்றிட்டு வா. மாலினி வந்தாச்சு."

"முகம் கழுவிட்டுச் சமையலை ஆரம்பிக்கிறேன்."

"சொன்னதைச் செய்வதற்குத்தான் இங்கே சம்பளம்." பேச்சு சுருக்கெனக் குத்தியது.

"ஆக, சமைக்க வேண்டாமா?" குத்தலாகவே கேட்டாள்.

"ம்ம்? மாவு இருக்குமே - ஆயா இட்லி ஊற்றட்டும் - கோழிக் குழம்பும் உண்டே - பிறகென்ன?"

"சட்னியும் காரட் அல்வாவும் செய்திடறேன்."

"நான் சொன்னதை முதலில் செய், பரீத்தி!" அதட்டினான்.

"அதாவது குளித்து, உடை மாற்றி... அலங்காரமாய்..."

"சுத்தமாய் வா, போதும்... அழகு, அலங்காரமெல்லாம் மாலினி பண்ணிக்கறதுதான் - அவ முன்னால் நீ பரிதாபமாய்த் தெரிய வேண்டாமேன்ற அக்கறையில் சொல்றேன்."

இவளுக்குப் பொருமியது.

வந்திருப்பவள் அதிருப தேவதை... அவள் முன்பு போய் நிற்கவும் கூட அருகதை அற்ற குருபியா தான்?

சமையலறைக்குள் புகுந்தவளைத் தொடர்ந்தான். தனியே நின்று கோபம் தீரப் பல்லையும் கூடக் கடிக்க விடாமல் ஏனிப்படித் தொடருகிறான்?

எரிச்சலாய் முறைத்தாள்.

“இங்கே ஏன் பொழுதைக் கழிக்கறே?” முறைப்பாட்க் கேட்டான்.

“விருந்தாளிக்குத் தேநீர் தரணுமே. அதற்குத் தண்ணீரை வைக்கணும்.”

“ம்ம்...”

“நீங்க போய் அந்த அல... அம்மணியைக் கவனிங்க.”

சிறு தீயில் நீரை வைத்தவள், தன்னறைக்குப் போய்த் தன்னைச் சீராக்கலானாள் -

இதமான சீதோஷ்ணத்தில் உழைத்தது அவளது சருமத்தை மேலும் பொலிவாகத்தான் ஆக்கியிருந்தது.

ஆக, முகத்தைக் கழுவி, லேசாய் பவுடரை ஒற்றியவள், உடுகளை மினுமினுப்பாய்க் காட்டும் இயல்புச் சாயமே தடவிக் கூந்தலைச் சீவிப் பின்னினாள் - உடுத்த கருநீலச் சைனா பட்டுப் புடவை மாலை நேரத்திற்குத் தோதாய் இவளது தோற்றத்தை எடுத்துக் காட்டியது.

நிறம் சற்று இருட்டடிப்பதாய்ப் பட, ஒரு முத்து மாலையையும் கழுத்தில் சேர்த்தவள், தேநீரைத் தயாரித்துக் கோப்பைகளுடன் முன்னறைக்குப் போனாள்.

பெரியம்மாவின் அறையிலிருந்து கசிந்த பேச்சும் சிரிப்பும் இவளது நடையைக் கட்டின.

பார்க்கவே விரும்பாத ஒன்றைக் காணப் போகும் வெறுப்பு உள்ளே அலையடித்தது.

வந்தவளுக்கு இப்படித் தொண்டீழியம் வேறு செய்ய வேண்டியதாயிற்றே என்ற கசப்பு.

விருந்தாளி தன்னை ஒரு வேலைக்காரி போல நடத்தி விட்டால் என்ன செய்வது என்ற பதட்டம்...

அந்த மாலினி எத்தனைதான் ரதியாய் இருந்தாலும், அதைத் தன் முகத்தில் காட்டிவிடக் கூடாது என்ற துண்ணக்கம்!

கதவு சொல்லி வைத்தது போலத் திறந்தது.

வேறு யார் - பிரவாகன்தான்.

“வா, ப்ரீத்தி... மாலினி உன்னைச் சந்திக்க ஆவலாய்க் காத்திருக்கிறாள்!” என்று அறிமுகம் போலச் சொல்ல, அரைப் புன்னகையுடன் புதியவளிடம் திரும்பிய இவளது பார்வை அங்கேயே நின்று நிலைத்தது.

சிறுவர்களுக்குரிய அபார ஞாபக சக்தியோடு மறு தாள் விடிந்ததுமே வினு தோட்டத்தில் இருந்தான்.

“விருந்தாளி வந்திருக்காங்களே, வினு.”

“ஆமா.”

“அவங்களுக்கு நான் சமைக்கணுமே.”

“சமைங்க - இப்ப தோட்ட வேலை.”

“சரி.. நான் டீ, பால் எல்லாம் தயாராக்கறேன். அதற்குள் புல்வெளியில் கிடக்கற சருகுகளை வெளியே எடு. பிறகு புல்லை லேசாய் வெட்டிவிட்டால் வெல்வெட் போலாயிடும்.”

சிறுவன் வேலையில் இறங்க, திரும்பிய ப்ரீத்தி தன் பின்னே நின்றவரிடம் மோதி விட்டாள்.

“மன்னிக்கணும்.”

“நீங்கதான் என்னை மன்னிக்கணும். யாருக்கு முதுகுக்குப் பின்னால் கண்கள் கிடையாதே!”

இதமாய்ப் பேசிப் புன்னகைத்தவளை மீண்டும் வெறித்தா ப்ரீத்தி. யப்பா... என்னவொரு அழகு இந்தப் பெண் வெறுமே கழுவியிருந்த முகத்திலும் அசர வைக்கு பேரழகு.

காலையின் இளமஞ்சள் ஒளியில் பட்டுச் சருமம் மின் நீரோட்டமான உதும் கண்களும் அசாத்யமாய்த் தகதகத்த

"நீங்க ரொம்ப அழகாய் இருக்கீங்க..."

பாராட்டு தானாய் வந்தது.

"நன்றி, ப்ரீத்தி - நீங்களும் தான் - உங்க உழைப்பைத் தோட்டம் அதிரம்யம் - அதை ரசித்ததில்தான் இங்கே நந்தி போல நின்றேன்."

"நேற்று மழை பெய்ததில்லையா? அதான் கணையெடுத்தேன். பசுமையோடு சுத்தமாயும் தெரிய வந்தால்..."

"அதான் உங்களைப் பாராட்டறேன். ஆனால் எனக்கு இது போன்ற திறமைகள் இல்லை, ப்ரீத்தி. தோட்டத்தில் ஈடுபாடு, கைவேலை, சமைப்பதில் திறமை - எல்லாம் இருந்தால் இதைப் போன்ற பண்ணையில் திருப்தியாய் இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கிங்கே மூன்று நாட்களுக்கு மேலிருந்தால் மூச்சு முட்டுது... பொழுது நகராத சலிப்பு..."

மெய்யான பரிதவிப்பில் அந்த அழகு முகம் வாடியதும் கூட ரசிக்கத் தக்கதாகவே இருந்தது.

"என்ன நீங்க? என்னைப் போலக் களை பிடுங்கி, இட்லி அவித்து, துவைக்க, துடைக்கப் பல பெண்களுண்டு... நாங்க இங்கே பொழுதை ஓட்டலாம்... ஆனால் உங்களைப் போல இத்தனை அம்சமான ஒரு பெண் இங்கு ஏன் அடைபடணும்?"

மாலினியின் முகம் சிவந்தது.

இவளுக்குப் புரியவில்லை - தனக்குள்ளே 'ஏனிந்த சங்கோஜம்?' என்ற கேள்வியோடு பேச்சைத் தொடர்ந்தாள்.

"நீங்க விளம்பரங்களுக்கு மாடலாய் இருப்பதாய்..."

"அப்பப்ப அதுவும் உண்டு... மற்றப்படி அலங்காரப் பொருட்களை விற்கும் ஒரு சின்னக் கடை வைத் திருக்கேன்."

"உங்களைப் பார்ப்பவங்க நிச்சயம் அதை எல்லாம் பார்க்கிடுவாங்க."

மிருதுவாய் சிரித்த மாலினி - "தவிர கடைக்கு வரும் கைரேச் சந்திக்க, பழகவும் வாய்ப்புண்டே. அது நான் நிச்சயம் அனுபவம்."

"ஓஹோ... அதான் உங்களுக்கு இந்தத் தனிமை சலிப்பாயிடுது."

சந்திக்கும் முன்பே வெறுக்க வேண்டும் என்று தான் முடிவு செய்த ஒரு பெண்ணிடம் தான் இத்தனை சகஜமும் தேகமுமாய்ப் பேசியது, ப்ரீத்திக்கே ஆச்சரியம்தான்.

ஆனால் தான் பேரழகி என்ற கர்வமென்ன, எண்ணமும் கூட இல்லாது பழகிய மாலினி, இவளை ரொம்பவே கவர்ந்து விட்டாள்.

"வாங்க... டீ கலந்து தரேன்."

"அருமையாய்ச் சமைக்கறீங்க. எனக்கும் சற்று சொல்லித் தரணும்."

"அட்டே - அந்தச் சிரமமெல்லாம் உங்களுக்கு எதுக்கு?"

"சமையலைச் சிரமம்னு நினைத்தால் இந்த எஸ்டேட்டில் நான் எப்படிக் காலம் தள்ளு?"

தேனம்மாள் கலக்கித் தந்த தேநீரைப் பருகியபடி சமையலறையில் நின்ற பிரவாகனின் பார்வை நுழைந்த பெண்களில் பதிந்தது. முக்கியமாய் மாலினியின் மீது.

யோசனையான ஒரு பார்வை...

அந்தக் கணம் ப்ரீத்திக்குள் ஒரு வெளிச்சமடித்து விவரங்களைத் தெளிவாக்கியது.

பிரவாகனுக்கு மாலினியின் மீது காதல்!

ஆனால் இந்த வனவாசம் தனக்கு ஒத்து வராது என்று அஞ்சுகிறாள் மாலினி... ஆகப் பிரவாகனை மணக்க ஒத்துக் கொள்ள யோசிக்கிறாள்...

விஷயம் புரிந்ததும் -

'அட்டே... இதுதான் விவரமா?' என்று மனம் திடுக்கிட்டு ஆகாமல் நெருப்பில் விழுந்து விட்டதைப் பேசுவது துடித்து வதங்கியது...

17

61 லிஃபென்டா குகையின் சிற்பங்களை வாய் திறந்து பார்த்திருந்தது அச்சுற்றுவ கூட்டம். அவர்கள் பிரம்மாண்டமான ஆணை நளினம் குறையாத கல் செதுக்கல்களை ரசிக்க, மற்றொரு சிறு கும்பல் பாறைக்கு முன் இடுப்பைச் சரித்து நின்ற அழகான சாதனாவை மட்டுமே குறி வைத்திருந்தது.

"இன்னும் இடுப்பைக் கொஞ்சம் ஒடிச்சு நில்லேன் சாதனா..."

காமராவின் பின்னாலிருந்தவன் ஹிந்தியில் கெஞ்சினான்.

"இன்னும்னா எப்படி?" வழுக்கும் பாறையில் எரிக்கும் வெயிலில் நின்றவன் சிடுசிடுத்தான்.

"இதோ... இப்படி..." அவன் கோணியதில் அவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது. 'இப்படி எலும்பொடிந்த கோழி போல நின்றால் என் பிழைப்பு போச்சு!' என்று எண்ணியபடி மேலும் ஒயிலாய்ச் சரிந்தான்.

"ப்பிரமாதம்."

இன்றுதான் சற்று முக்கிய படங்களைச் சுயமாய் எடுப்பதற்கான சந்தர்ப்பம் ராஜேஷிற்கு வாய்த்திருந்தது. இதுவரை காமராவின் கோணம் பார்த்து, படத்திற்கான பின்னணியைப் பிறர் கேட்கும்படி அமைப்பதிலேயே திருப்திப்பட வேண்டிய நிலை.

இஷ்டத்திற்கு ஆள்காட்டி விரலால் தட்டித் தள்ளி யவன், இந்திய தங்கத் தாமரை விருதையே வாங்கிய

இயக்குநரின் பெருமையோடு மாரை நிமிர்த்தி நடத்தான்.

மும்பையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி அமைந்த இந்தச் சிற்பத் தீவில் அழகிகளை நிறுத்தித் தன் அடுத்த விளம்பரத்திற்கான படங்களைக் கேட்டிருந்தது ஒரு குழுவிக்க கடை.

இந்த வேலையைச் செய்ய வேண்டிய சர்மாவின் தாயாரின் உடல்நிலை மோசமாகி விட, தனக்கு அதிர்ஷ்டம் அடித்த குழியில் துள்ளிக் கொண்டிருந்தான் ராஜேஷ்.

படப் பிடிப்பு முடிந்து, உபகரணங்களுடன், குழு வினரும் படகில் ஏறினர்.

கடலின் அலைகளுக்கு ஏற்ப ஆடியது அந்த இயந்திரப் படகு. சாதனாவிற்கு முன்பே ஏறிவிட்ட ராஜேஷ், கை தீட்டி அவளுக்கு உதவும் சாக்கில் கைப்பற்றி இழுத்த பின்னும், அவளது கையை விடவேயில்லை.

அருகே கோந்து தடவிய தினுசில் ஒட்டிக் கிடந்தவனை அவளும் பொருட்படுத்தவில்லை.

மும்பையின் முன்னணி மாடலாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த அவளுக்கு இந்த ஒட்டல் உரசலெல்லாம் ஒன்றுமே யில்லை. ஆனால் ராஜேஷின் விரல் தன் இடுப்பில் ஊர்ந்த போது, ஒரு புழுவைப் போல அவனைப் பார்த்தான்.

அவளது கொடி உடலின் அழகை, ஒயிலை, அது வரைக்கும் காமெராக் கண்ணின் வழியே வித விதமாய்க் கண்டு வெறியேறின அவனுக்கு அதொன்றும் உறைக்க வில்லை!

"என்ன சொல்லு... உன் அம்சமே தனி, சாதனா... சீக்கிரம் நீதான் மும்பையில் முதன்மை மாடல்... பார்!" - ஆருடம் சொன்னான்.

அதில் அவளது எரிச்சல் சற்றே தணிந்தது.

“புகழ் ஒரு போதைதான்... உச்சிக்குப் போகும்வரை உலுக்கியெடுக்கும் வெறி அது...” என்றாள் மெள்ள.

“எல்லாருமா அவ்வளவு சாதிக்க ஆசைப்படக் கூடுதல் அதற்கும் தகுதி வேணுமில்லையா? எனக்கு முன்னணிக்கு வரும் ஆசையுண்டு, சாது...”

“வாழ்த்துக்கள்!” - என்றவள் படகின் இயந்திரம் கிழித்துத் தள்ளிய நுரை நீரையே பார்த்திருந்தாள்.

“எனக்குக் கூடிய சீக்கிரம் பெரும் பணம் வருது சாது... அதில் ஒரு விளம்பர நிறுவனம் ஆரம்பிக்க நினைக்கறேன்.”

அவளது மை விழிகள் மெள்ள இவன் புறமாய்த் திரும்பின.

“அப்போது என் நிரந்தர நாயகி நீதான்!” வழிந்தான். அவளது உதடுகளில் புன்னகை.

“கடனில்லாமல் சொந்தப் பணத்தில் நிறுவனத்தை ஆரம்பிப்பதால், சலுகையான கட்டணத்தில் வேலை செய்து தருவேன் - ஆக, நிறைய வாய்ப்புகள்... அத்தனையிலும் உன் முகம். இந்த வளைவான உடம்பு.”

இப்போது அவன் புறமாய்ச் சரிந்தாள்.

அவளது விரல்களுக்கு இடமளித்தது அவள் இடை...

தாய் முனகியபடி பரிமாறிய உணவை வளைத்துக் கட்டிச் சாப்பிட்டான் ராஜேஷ்.

“ஏம்மா, கறியை இத்துனுண்டு வைக்கறே?”

“எடுத்ததே கால் கிலோதான்... அதுக்கே எண்ணெயும் வெங்காயமும் சேர்த்து அறுபது ரூபாயாயிடுச்சு.”

“தரித்திரம் புடிச்ச வீடு.”

“அது தீர ஒரு தேவதை வரப் போறான்னு நினைச்சால்... அதுவும் இல்லைன்னு போச்சு.”

“அதெப்படிப் போகும்? அந்த ப்ரீத்தி எனக்குத்தான்.” ஏப்பத்துடன் கை கழுவ எழுந்தான்.

“இன்னைக்கு விமலி... அதான் அந்த ப்ரீத்தியின் அண்ணிக்காரி போன் செய்தா. அங்கே யாரும் சிவறது போலில்லையாம். உனக்குப் படிப்பு, சம்பாத்திய மெல்லாம் போதாதுங்கறானாம் அண்ணங்காரன்... ஆக பொண்ணையும் சீராய் வர வேண்டிய லட்சங்களையும் மறந்துட வேண்டியதுதான்... நினைச்சதை விடவும் அவளுக்குக் கூடவே சொத்து இருக்கும் போலடா...”

இருவரின் கண்களிலும் பேராசையின் பளபளப்பு...

“கவலைப் படாதம்மா. பொம்பளையை எப்படி மடக்கணும்றது எனக்குத் தெரியும்!” சாகசம் பேசினான்.

“போட்ட மோதிரத்தையும் நமக்கே திருப்பிடச் சொல்றானாமே அவ அண்ணன்?”

“நம்ப அக்கா பிச்சைக் காசல எதையோ வாங்கிப் போய்ப் போட்டிருக்குது. வைரமாய்ப் போட்டிருந்தால் மீனு சிக்கியிருக்கும்.”

“வைரத்தைத் தாராவிச் சந்தையில் கூறு கட்டி விக்கறாப் போல பேசறே?”

“போலியைப் போட்டாலும் பேச்சில மினுக்க வேணும் - அதெல்லாம் எந்திறமை - அந்த ப்ரீத்தியின் விலாசத்தை விசாரிச்சுச் சொல்லு.”

“சொன்னா?”

“அவளை இங்கேயே இழுத்து வந்துடறேன். பிறகு அவ காசலே ஒரு கிலோ கறியாகவே வாங்கலாம்.

அவளையே அதை வறுத்தும் தரச் சொல்லி நாடக குஷாலாய்ச் சாப்பிட்டுத் தீர்க்கலாம்!"

அட்டகாசமாய்ச் சிரித்தான் ராஜேஷ்.

"நீ இங்கே அடுப்படியில் வறுபட்டு ஆக்கிப் போட அதை நாங்க குஷாலாய்ச் சாப்பிடுவதாய் நாடகம் காட்ட வேணுமா, ப்ரீத்தி?"

சுள்ளென்று வந்தது கேள்வி.

சாம்பாரை உப்புப் பார்த்து இறக்கியவள், காய்கறியை வதக்க, வாணலியை அடுப்பில் ஏற்றினாள்.

பளிச்செனத் தோளைப் பற்றித் திருப்பினாள்.

சலனமற்ற அவளது முகத்தைப் பார்த்ததும் சுருதி சற்று இறங்கியது.

"தேனம்மா மீதியைப் பார்க்கட்டும். நீ உடை மாற்றிட்டு முன்னறைக்கு வா!" உத்தரவிட்டான்.

"வந்திருக்கும் விருந்தாளி உங்களைப் பார்க்க, பழக வந்திருக்க, நான் எதற்கு இடையே?"

"இருபத்து நாலு மணி நேரமும் அவளோடு நான் மட்டுமே பேசிப் பழகணும்ற பேராசை எனக்கு இல்லையே..."

"ஐந்து நிமிஷத்தில் வர்றேன்."

"உடையை மாற்றிட்டே வா!" - என்றான் கறாராய். முதலாளி என்றாலும் இதில் எல்லாமா மூக்கை நீட்டுவது என்று காரமாய்ப் பொருமினாள். நட்சத்திர ஹோட்டல்களிலும் உயர்தர அலுவலகங்களிலும் வரவேற்பாளராய் நிற்கும் பெண்ணை வேணுமானால் அதன் அந்தஸ்திற்கு ஏற்ப அலங்காரமாய் நிற்கச் சொல்லலாம். இப்படிக்காடு போலிருக்கும் இடத்தில் சமைப்பவளுக்கு எதற்குத் தனக்கும் மினுக்கும்!

முறுமுறுத்தபடியே உடுத்தியிருந்ததைக் களைந்தவள் மெதுக்கு ஊற்றினாள். அரக்கில் வெண்மலர்களைத் தவிரியது போன்ற ஜார்ஜெட் சேலையைச் சுற்றி, கைகளைச் சிக்கெடுத்துத் தளரப் பின்னியபோது, தானம் மாமியின் ஆலோசனை ஞாபகம் வந்தது.

அதன்படி சற்று அகன்ற, கெம்பும் முத்துமாய்க் கலந்த மைலைப் போட்டவள், அதற்கேற்ப முக அலங்காரத்தையும் கூட்ட, தன் தோற்றம் வசீகரமாய் இருப்பதாகவே பட்டது.

ஆனால் மரகதம்மாளின் அறையை நெருங்கியவளின் கண்கள் பின்னின - சம்பளத்திற்கு வந்த தான் இப்படி மினுக்கி வர வேணுமா என்ற நெருடல். அறைக்குள் தழைந்தவளுக்கு அது அதிகமும் ஆனது... காரணம் பூவாகனின் பார்வை - தன்னையே ஏனிப்படி மொய்க் கிறது அது? அதை அங்கிருந்த பிறரும் கவனித்து விடுவார்களோ என்ற கூச்சம்... அறையை நேர்படுத்தும் சாக்கில் இங்குமங்குமாய் நடந்து சமாளித்தாள்... எனினும் நிழல் போல அவளது பார்வை இவளைத் தொடர்ந்தது.

தன் தோற்றத்தை மாலினியின் பேரழகோடு ஒப்பிடுகிறானா... அல்லது மாலினியின் தோற்றத்தோடு ப்ரீத்தியைப் போல மாடாய் உழைக்கக் கூடிய ஒரு பெண் தனக்குக் கிடைக்காதா என்ற ஏக்கமா?

புத்தகங்களை அலமாரியுள் அடுக்கியவளின் பின்னே வந்து நின்றவன் மெதுவாய்ச் சொன்னான்.

"உழைப்பும் கூடப் பெண்ணைப் பொலிவாக்கவே செய்யுது... ம்ம்?"

"பொலிவா? நான் சாதாரணமானவளாச்சே!" இவளது பதிலடி புரியவில்லை போலும்... புருவங்கள் சுருங்கப் பார்த்திருந்தான்.

"பெண்ணின் பெரிய பலவீனம் இது."

"எதுவாய் இருந்தாலும்... அது படைத்தவர் போட வேண்டிய பழி."

"அதெப்படி?"

"ஒவ்வொருவரையும் விதவிதமாய்ப் படைத்தவர் அவர்தானே?"

"இல்லையே... பெண்கள் எல்லாரும் இவ்விஷயத்தில் ஒன்று போலல்லவா இருக்காங்க."

"என்ன... எதைச் சொல்றீங்க?"

"எது பற்றி என்று புரியாமலேயா பதிலும் தந்தாய்?"

கடுப்பாகத்தான் இருந்தது. ஒவ்வொரு முறையும் தன்னை மட்டம் தட்டி விடுகிறானே...

மனமிரங்கியது போல விளக்கினான்.

"பலவீனம்தான் நான் குறிப்பிட்டது - தன் அழகைக் காண்பவர் எல்லோரும், முக்கியமாய் ஆண்கள் பாராட்டித் துதிபாட வேண்டும் என்று பெண் குலம் விரும்புவதை!"

இவன் என்னதான் சொல்கிறான்?

நீ அழகிதான் என்றா அல்லது அழகி என்று நான் உன்னை அழைக்க ஆசைப்படுகிறாய் என்றா?

"பொறுப்பற்ற பெண் ஒருத்தி பண்ணையில் வேலைக்குச் சேர்ந்திருக்கிறாளே என்ற பதட்டத்தில்தான் ஓடி வந்தேன்... வந்து பார்த்தால் நீ...! ஆனால் நேரில் வேலை மோசமில்லைதான்."

போனால் போகிறது என்ற ரீதியில் வந்தது அவனது பாராட்டு.

"பார்க்கும் முன்னமே என்னைப் பொறுப்பற்றவளாய்க் கருதக் காரணம்?"

"வந்ததுமே சுறுசுறுப்பாய் வினுவதைத் தொலைத்து விட்டாயே. பிள்ளைகளைப் பாதுகாப்பாய்ப் பராமரிப்பது தானே உன் முக்கிய வேலை."

'ஆராயாமல் அபத்தம் கூற வேண்டாம், அரசே!' என்ற பாணியில் முழங்கத்தான் ஆசை... ஆனாலும் இவள் முழங்குவதை நம்பி விழுங்கும் ரகமில்லையே அவன்!

ஆகப் பேசாமல் மரகதம்மாளின் அருகே போய் தின்றான். அங்கே மாலினி வசந்தியின் கணவனின் நலம் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"திலீபன் மட்டும் உதவலைன்னா சேகரின் உயிருக்கே ஆபத்துதான்."

"அவர் ஆரோக்கியமானவர் என்பதால் தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையோடு போனது. எஸ்டேட்டில் வசித்து நோய்வாய்ப்படும் முதியவர்கள், குழந்தைகள் பாடு கஷ்டம்தான்... இங்கேருந்து கீழே போகும்வரை அவங்க தாக்குப் பிடிக்கணுமே..."

தேனம்மா, மாலினியின் பேச்சைப் பலக்க ஆமோதித்தாள். "ஆமாம்ப்பூ - முன்னேயிருந்த மானேசரு குழந்தை இப்படித்தான் போற வழியிலேயே செத்துப் போச்சு... மூளைக் காய்ச்சலாம்."

"உலகையே காணாமல் போகிற சிசுக்களும் உண்டு."

"என்ன சொல்றீங்க, மாலினி?"

"கர்ப்பத்திலிருந்து வெளியே வராமல் இறந்து போகும் சிசுவும். இதெல்லாம் இந்த எஸ்டேட் வாழ்வின் கொடுமைங்க... எலும்பே முறிந்தாலும் அந்தக் கடும் வலியோடு சில மணி நேரம் பயணித்த பிறகுதான் சிகிச்சை கிடைக்கும்."

ஆத்திரத்துடனேயே மாலினி பேசுவதாய்ப் பட, நழுவினாள், ப்ரீத்தி.

“நான் எல்லாருக்கும் ஸுலப் எடுத்து வரேன்!” - என்றபடி.

“ஹை... என்ன ஸுலப் பக்கா?” - வினு கேட்க,

“நீயே கண்டுபிடிடா... அன்னைக்கு பீட்ஸாவை மோப்பம் பிடிச்சதானே பரணிலிருந்து கீழே இறங்கினே!” - சீண்டினாள் விது.

“இதென்ன கதை?”

வினு காணாமல் போனதையும், பின் பீட்ஸாவை மோப்பம் பிடித்து வந்து சேர்ந்ததையும் ஆளாளுக்குச் சிரித்தபடி சொல்ல, மறுபடி பிரவாகனின் பார்வை இவளில் ஊர்ந்தது.

அது சொன்னது என்ன?

“நீ இங்கு வேலையில் சேர்வதற்கு முன்பே பயல் காணாமல் போய் விட்டான் போலவே!” என்பதா?

மற்றொரு செய்தியும் அவன் முகத்திலிருந்ததோ...

‘உன்னைப் பொறுப்பற்றவன் என்று எண்ணி மட்டம் தட்டியதற்கு மன்னித்துக் கொள்!’ என்றா..?

அவனாவது... மன்னிப்புக் கேட்குமளவு இறங்குவ தாவது... இப்படி நப்பாசை எல்லாம் கூடாது என்று தன்னையே கண்டித்தபடி அடுத்த வேலைக்குள் இறங்கினாள் ப்ரீத்தி.

18 ஓவியம் போல இருந்தார்கள், அந்த இரு பெண்களும். மரகதப் புல்வெளியின் நடுவே கீறிய வகிடு போல ஓடியது நீரோடை - அதனருகே ஒருக்களித்துப் படுத்தும், சரிந்தும் கிடந்த ப்ரீத்தியும் மாலினியும் அந்திச் சூரியனின் ஒளியில் கந்தர்வ கன்னிகை களைப் போலிருந்தனர்.

மனம் விட்டுப் பேசியதால் வளர்ந்த தோழமை அவர்களை நெருக்கியிருந்தது. ஓடையின் மறு பக்கம் குழந்தைகள் விதுவும் வினுவும் கூழாங்கற்களை வெவ்வேறு வடிவங்களில் அமைத்து விளையாடியபடி இருந்தார்கள். சதுரம், வட்டம், முக்கோணம் என்று மாறி மாறி அமைத்து அதில் லயித்திருந்த அவர்களின் அருகே அமர்ந்திருந்தது ஒரு நாய்.

“நிறைய அமைதி கலந்த அற்புதச் சூழல் இது, இல்லையா மாலினி?”

“குரைக்கிற நாய் கடிக்காது.”

பிடுங்கிய புல்லின் நுனியைச் சுவைத்தபடி மாலினி சொன்னது ப்ரீத்திக்குப் புரியவில்லை. இருவரும் ஒருமையிலேயே விளித்துப் பேசவும் ஆரம்பித்திருந்த தால் உரிமையாய்க் கேட்டாள்.

“என்ன சொல்றே?”

“இந்த அமைதியை நம்பாதேங்கறேன். குரைக்கும் நாயால் ஆபத்தில்லை. அமைதியாய் முறைக்கும் நாயிடம்தான் அதிஜாக்ரதையாய் இருக்கணும். அதே போலத்தான் இந்த அமைதியான இடமும்.”

“ஏன் எஸ்டேட்டை இவ்வளவு வெறுக்கறே, மாலினி?”

“என்னைப் பெற்றவங்க இப்ப உயிரோடு இல்லைங்கறது.”

“ம்ம். சொன்னே, நானும் அநாதைன்னு தெரிஞ்சதும் அது பற்றிப் பேசினாய்... என்னதான் அண்ணன், அண்ணி இருந்தாலும். பெற்றவங்க இல்லாதது பெருங்குறைதான். வேறு யாருடைய அன்பும் ஈடு செய்ய முடியாத குறை.”

“பருவ வயசில் சரியான துணை அமைந்தால்... அதாவது அமைந்ததும் உனக்கு இந்த வருத்தமெல்லாம் போயிடும், மாலினி.”

“ஆனால்... இந்த இடம்.. இப்படியொரு எஸ்டேட்டை வாழும் தனிமை வாழ்வு எனக்கு வேண்டாமென்பதில் நான் உறுதியாய் இருக்கிறேன்.”

“முன்னை விட, இப்போது தகவல், மற்ற வசதிகள் கூடியிருக்கே, மாலினி.”

கேட்டவள் முகத்தில் ஒரு கசந்த புன்னகை படர்ந்தது.

“செல்வா - இங்க வா!” குரலெடுத்து அழைக்க குழந்தைகளைக் காவல் காப்பது போல இருந்த நான் விகக்கென எழுந்து ஓடி வந்தது.

“இங்கே தொலைபேசி வசதி உண்டு என்றாலும் அடிக்கடி தொடர்பு அறுந்து போகும். ‘செல்’ மூலம் தொடர்பு கொள்ளவும் வாய்ப்பில்லை. ஆக இங்குள்ளவர்கள் தகவல் அனுப்புவது இந்த செல்வா மூலமாய்த்தான்.”

“அதெப்படி?”

“அப்படித் திகைக்காதே - செல்வாவால் பேச முடியாதுதான். ஆனால் தகவலை எடுத்துட்டுப் போவான். இவன் கழுத்துப் பட்டை, வளையத்தில் நாம் தகவலை எழுதிச் சுருட்டி வைக்கணும். செய்தி போய்ச் சேர வேண்டிய ஆளின் ஒரு பொருளை மோப்பம் காட்டிட்டுப் போதும்... கொண்டு போய்ச் சேர்த்திடுவான்!”

இவர்களின் பேச்சு புரிந்தாற் போல அருகே சன்னமான வாலாட்டலுடன் நின்ற நாயின் தலையை வருடியபடி வியந்தாள்.

“சரித்திர காலத்திற்குள் போயிட்டது போல் இருக்குது. அன்னம், புறாவிற்குப் பதிலாய்ச் செல்வா!”

“ம்ம்... இதுவேனும் பரவாயில்லை. பக்கத்தில் சில மலைச் சரிவுகள் கன்னிக் கருக்கோடு உண்டு. அதில் விவசாயம் செய்ய வசந்திற்கு ஆர்வம்.”

“ஓ... அதான் மலேஷியாவில் அதற்கான பயிற்சிக்கு வந்தாரா?”

“ம்ம்... உன்னிடமும் எல்லா விவரமும் சொல்லிட்டாரா?”

“இல்லல்ல... நீங்க உங்க விஷயத்தைச் சொல்லுங்க.” மழுப்பினாள் ப்ரீத்தி.

“இத்தனை தனிமையான இடத்தில் வாழ எனக்குப் பிரியமில்லை என்பதை விடப் பயம், ப்ரீத்தி. எங்கப்பா அம்மா இறந்த விதம் அப்படி...”

உதட்டைக் கடித்தபடி சிலுசிலுவென்று ஓடிய தீரோடையையே வெறித்திருந்தாள், மாலினி.

“அப்பாவும் ஒரு பெரிய எஸ்டேட்டை நிர்வகித்தவர்தான் - வட இந்தியாவில். மொழி புரியாத ஊரில் தனிமையும் சேர, அம்மா தவித்திருப்பார்கள் என்றாலும் அப்பாவுக்காக எதையும் பொறுத்துக் கொள்ளும் பண்ட அவர்களுக்கு... அப் பெரிய பண்ணை பங்காளி, சண்டையில் சிக்கியிருந்த சமயம் அது. இரண்டு கோஷ்டிகளுக்கும் இடையே கடும் பகை. அப்பா தேயிலை எஸ்டேட்டைக் கருத்தாய்க் கவனித்ததில் பெரு லாபம். ஆனால் அதுவே எரிந்த பகையில் எண்ணெய் ஊற்றி விட, கண் மண் புரியாத ஆத்திரத்தில் எஸ்டேட் மாஜேஜரின்... அதாவது அப்பா இருந்த வீட்டிற்குத் தீ வச்சுட்டாங்க...”

“ஐயையோ...!”

“வீட்டின் கதவுகளை மூடித் தீ வைக்க, உன்னை போல, அம்மாவும் அப்பாவும் ‘ஐயோ’ன்னு அலறினு. கூட யாருக்கும் கேட்கலை! அப்போது சென்னை கல்லூரியில் மாணவி நான். தகவல் கிடைத்து அஸா போய்ச் சேர்ந்த எனக்குக் காணக் கிடைத்தது - அவர்களைப் புதைத்த இடத்தைத்தான்...”

“கடவுளே!” அரற்றலுடன் மாலினியின் கைகளை பரிவாய்ப் பற்றினாள் மற்றவள்.

இருவருக்குமே உடம்பு மெல்ல நடுங்கியது.

“ஆக, இந்தத் தனிமையும் பசுமையும் எனக்கு அழகாய்ப் படலை. அகோரப் பசியோடு தனித்து நிற் அரக்கன் போலவே தோன்றுது.”

இப்போது ப்ரீத்திக்கு மாலினியின் வெறுப்பு புரிந்தது. ஆனால் புரியாத விஷயமும் இருந்தது. பிறகே பிரவாகனும், அவனது பாட்டியும் கூட மாலினியைச் சற்றே அதிருப்தியுடன் நடத்துகிறார்கள்?

“ஏன் மாலினி... வசந்திற்கு இதெல்லாம் தெரியுமில்லையா?”

“முழுக்கத் தெரியும். நாங்க குடும்ப நண்பர்கள் என்பதால் வசந்தனின் குடும்பமும் மேஜர் துரையும் தான்...”

“அதாவது திலீபனின் அப்பா?”

“ஆமா - எல்லாருமாய்த்தான் அக் கொடூர இழப்பில் எனக்குத் துணையாய் நின்றார்கள்.”

“தெரிந்துமா...” என்று ஆரம்பித்துத் தொடராமல் விட்டாள், ப்ரீத்தி.

“தெரியும்... ஆனால் புரியலை. கடந்ததை எண்ணிப் புலம்பறேன் என்று நினைக்கறாங்க. அதிலும் வசந்திற்கு ஒரு சிறந்த முன்னுதாரணப் பெண்மணி வேறு வீட்டில் உண்டே...”

கேலியும் கசப்பிலுமாய் மாலினியின் உதடுகள் மடிந்தன.

“யார்... மரகதம்மாவைச் சொல்றியா?”

“வேற யாரு? பதினெட்டு வயதில் திருமணமா அறுபத்துச் சொச்ச வருஷங்களை இந்தக் காட்டில் வெற்றிகரமாய் நடத்தி விட்ட பெண்களின் திலகம் அவர்!”

“அவங்களுக்குப் பாசமான கணவர் அமைந்ததா நிறைவாய் வாழ்ந்துட்டாங்க - அதே போல உனக்கு அன்பான துணை அமைந்தால்...”

அவசரமாய் எழுந்தாள், மாலினி.

“இருட்ட ஆரம்பிச்சிடுச்சு... வீடு திரும்பலாமா”

அங்கு வாழ்வது பற்றி மாலினி பேசவும் விற்பாததைப் புரிந்த மற்றவளும் அமைதியாய் எழுந்தாள்.

குழந்தைகளோடு வீடு திரும்பியவர்களைச் செல்பின் தொடர்ந்தது.

வீட்டில் காத்திருந்த திலீபனின் முகம் இவர்களைக் கண்டதும் பிரகாசமானது.

“ஹாய்... இந்தத் தேவதைகளின் தரிசனத்திற்கு தான் இவ்வளவு நேரம் தவமிருந்தேன்!” என்ற அகன்ற சிரிப்புடன்.

“எப்ப வந்தீங்க? ரெண்டு நிமிஷமிருக்குமா சண்டினாள் ப்ரீத்தி.

“நூத்திருபத்திரண்டு நிமிஷமாய் முதிய தேவையோடு உரையாடிக் கொண்டிருந்தேன்.”

“பெரியம்மாவை இப்படியா குறிப்பிடறது?”

“ஏன் - அவங்களைத் தேவதைன்னு நீ ஒத்த மாட்டாயா?”

“பேச்சைப் புரட்டாதீங்க. என் பட்டியலின் எல்லாப் பொருட்களும் வாங்கி வந்தாச்சா?”

“அடியேனுக்கு வேறென்ன வேலை?” என்ற சிலவற்றை மாலினியிடம் தந்தான்.

"இதென்ன, நான் ஏதும் கேட்கலையே?"

"ஆனா உனக்கு இனிப்புன்னா பிடிக்குமே... அதான்."

தயக்கத்துடனேயே வாங்கிக் கொண்டாள்.

"ப்ரீத்தி! பசிக்குதே... வயிற்றுக்கு ஏதேனும்...?"

"உங்களுக்கு இல்லாமலா? வத்தல் குழம்போடு அலியல்."

"போதுமே."

"அயிரை மீன் கிடைச்சது - வறுத்துடறேன்."

"பிரமாதம்... கைமணம்னால் அது ப்ரீத்தியின் சமையலில்தான்!" என்று பாராட்டியவன், சற்றுத் தயங்கி, "மாலினி! நீயும் வாயேன்!" அழைத்தான்.

மறுக்காமல் அவர்களோடு நடந்தவள் ஒரு ஆப்பிளைக் கழுவி நறுக்கலானாள்.

ஒருபுறம் ப்ரீத்தி பரிமாற, மறுபுறம் மாலினி பழத்தைத் துண்டமிட்டபடி அமர்ந்த காட்சியை அங்கு வந்த பிரவாகன் பார்த்தான்.

"ஏதேது திலீப மகாராஜாவிற்கு ஏக உபச்சாரம்!"

"உழைத்துக் களைத்து வந்த சேவகனுக்குத் தேவதைகள் கிருபை காட்டுகிறார்கள்!" - பதிலும் கிண்டலாகவே வந்தது. புன்னகையுடன் நிமிர்ந்த ப்ரீத்தியின் கண்கள் பிரவாகனைத் தொட, அவன் பார்வையோ மாலினி மீது... தலையையும் உயர்த்தாமல் கவனமாய்ப் பழம் நறுக்கிக் கொண்டிருந்தவளையே மொய்த்தது.

அதைக் கண்டவளின் உள்ளே முன்பின் அறியாத ஒரு புது உறுத்தல்.

அது அவளை அலைக்கழித்தது.

நெஞ்சுக்குள் தணலைக் கொட்டி மூடியது போன்ற கொதிப்புத் திணறல்...

மாலினியையே நோக்கிய பிரவாகனது கண்களைப் பிடுங்கி எறிந்து விடலாம் போன்ற ஒரு வெறி...!

ஓ... இதுதான் பொறாமையா?

ஆனால் மாலினி இவளுக்குமே பிடித்த தோழி... இவளுமே வியந்து பாராட்டிய அழகுடையவள். பிறகேன் பிறர்... அதிலும் பிரவாகன் - அவளில் லயிக்க. தனக்குக் கொதிக்கிறது?

இதெல்லாம் உணராத திலீபன் ஒவ்வொரு வாய் உணவையும் ரசித்து உள்ளே இறக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

"ப்ரீத்தி! உன் அடுத்த பட்டியலில் மறக்காமல் ஒரு ஜோடி வைர வளையலைச் சேர்த்துடு."

விரல்களை வழித்தபடி சொன்னவனைப் புரியாமல் பார்த்தாள். "புரியலையா? இப்படிச் சமைக்கும் கைக்கு அதைப் போடத்தான்!"

"தங்கமெல்லாம் போதாதா?"

"வற்றவங்க பசியறிந்து ருசியறிந்து பரிமாறும் மகராசிக்கு வைரம்தான் சரி."

திலீபனின் பாராட்டு அதிகப்படி என்ற கூச்சத்துடன் முகம் திருப்பியவளுக்கு மாலினியின் முக பாவம் குழப்பமூட்டியது.

அந்த அழகிய முகம் ஏன் வேறுபட்டது... அதில் பொறாமையின் சாயல் தெரிந்ததோ?

தொலைபேசி குறுக்கிட்டுக் கிணுகிணுத்தது.

அனைவரும் அதனிடமாய் ஒடிப் போக, பேசியது வசந்திதான். சேகருக்கு உடம்பு நன்கு முன்னேறுவதால் தாங்கள் ஒரு மாதத்திற்கு உள்ளாகவே வீடு வந்து விடுவதாய் வந்த தகவலில் ப்ரீத்திக்கும் மகிழ்ச்சிதான் - ஆனால் கூடவே பயமும் தலை நீட்டியது.

வசந்தியும் அவளோடு சென்றிருக்கும் வேலைக்காரப் பெண்ணும் திரும்பி விட்டால் தனக்கு இவ்வளவு வேலையோ தேவையோ இராது.

ஆகக் 'கழுதை கெட்டால் குட்டிச் சுவர்' என்பது போல ஒரே போக்கிடமான அண்ணியிடம்தான் போக நேரும் வந்து இரு வாரங்கள் ஆகப் போகிறது. எனில் இன்னும் சில வாரங்கள் இங்கிருக்கலாம்... பிறகு...?

வாசனைச் சோம்பை வாயிலிட்டபடி இவளை நெருங்கிய திலீபன் இரு கடிதங்களை நீட்டினான். "மன்னிக்கணும், ப்ரீத்தி. உணவைக் கண்ட உற்சாகத்தின் இவற்றைத் தர மறந்துட்டேன்," என்றபடி.

இரண்டிலுமே அண்ணனின் கையெழுத்துதான் என்றாலும், அதில் ஒன்று ராஜேஷினுடையது. அண்ணன் விலாசத்திற்குப் போய் அங்கிருந்து இங்கு மாற்றி வந்திருப்பதை யூகிக்க முடிந்தது.

"இங்கிருக்கும் குழப்பம் போதாது போல, இவன் வேறு!" என்ற கடுப்புடன் வாங்கிக் கொண்டான்.

"ஆயா - மேஜையை ஒதுங்க வச்சிடுறீங்களா?"

"ஆகட்டும்மா - பிள்ளைகளுக்கு நாளை பரீட்சை வைப்பேன்னியாம். அப்படி படிக்குதுங்க."

"நல்லது," என்றவள், தன் அறைக்குப் போகும் வழியிலேயே, அண்ணனின் கடிதத்தைப் பிரித்து வாசித்தாள். நலம் விசாரித்து விட்டு, அண்ணியின் கோபம் முழுக்கத் தணியவில்லை என்று புலம்பியிருந்தான்.

அறைக்குள் போய் மறுகடிதத்தைப் பிரித்தவள் நுனி விரல்களால் அதைப் பற்றி, மேலோட்டமாய் அக் கிறுக்கல் வரிகளை மேய்ந்தாள். போனமுறை 'நிலவே நிழலே' என்று உருகியிருந்தவன், இப்போது உரிமையாய் உத்தரவிட்டிருந்தான்.

'எங்கே யிருந்தாலும் உடனே உன் அண்ணியிடம் வந்து சேர். கால நேரத்தில் நம் கல்யாணம் நடப்பதுதான் இரு குடும்பங்களுக்குமே நல்லது. இப்படிச் சிறு பிள்ளைத்தனமாய் எங்கோ நீ ஒளிந்திருப்பது எனக்குப் பிடிக்கவில்லை... நான் தேடி வருமுன் நீயாக ஓடி வந்து விடு!' என்ற ரீதியிலிருந்த கடிதத்தைக் காட்டத்துடன் இரண்டாகக் கிழித்து, அதைச் சுருட்டி வீசினாள்.

19 அகன்ற மூங்கில் தட்டுகளும், அவை நிரம்பத் தேங்காய், பழக்குலைகள், புஷ்பம், வெற்றிலை என்ற அம்சமான பொருட்களும் அணி வகுத்திருந்தன.

அத்தனையையும் வரவேற்பறையின் கம்பளத்தில் பரப்பி விட்டுக் கைகட்டிப் பணிவாய் நின்றனர் ஆண்கள்.

வித்யாவிற்கு இரட்டைச் சடை பின்னிக் கொண்டிருந்த ப்ரீத்தி ஆவலாய்க் கேட்டாள்.

"இதெல்லாம் எதற்கு? யாருக்குக் கல்யாணம்?"

சிறுமி வாயைப் பொத்தியபடி சிரித்தாள்.

"ஒத்தருக்குக் கல்யாணம்னா சின்னத் தட்டுத்தாம்ப்பூ வரும். அதுல ரெண்டே பழம், நாலு வெத்தலை, ஒரு கையி மிட்டாயிருக்கும். அம்புட்டுதான்..." விளக்கினாள் தேனம்மா.

"அப்ப இதென்ன தடபுடலாய்?"

"திருவிழாப்பூ. இங்குள்ள மலை ஜாதி ஆட்கள் எல்லாருஞ் சேர்ந்து ரெண்டு நாளு பாட, சாட, கிடா அடிச்சு விருந்துண்ணன்னு கொண்டாடுவாங்க!" என்று விட்டு முன்னே போய் வைக்கப்பட்டவற்றை ஒரு நோட்டம் விட்டாள்.

“ம்ம்... எல்லாஞ் சப்ஜாடாத்தான் இருக்குது... இப்போது முறையா செய்தாத்தான் மேகங் கருத்து மழை பொழியும்”

“பெரியம்மாவ வரச் சொல்லும்மா!” என்று தேனம்மா மாவின் முழக்கத்தை அடக்கினான் முன் நின்ற ஒருவன்.

சற்று நேரத்தில் மரகதம்மாளும், பிரவாகனும் வரஸ்பரம் வணங்கிக் கொண்டனர்.

“ஐயா அவுக கண்டிப்பா திருவிழாவுக்கு வந்திரனும்”

“நிச்சயம். ம்ம்.. சனிக்கிழமைக்கு இன்னும் மூன்று நாளைருக்கா? அதற்குள் மற்ற வேலைகளை முடிச்சிடுவேன். வழக்கம் போலச் செலவில் பாதி எம்பங்கு - தயவுசெய்து ரெண்டு கடாவும் தரச் சொல்லியிருக்கேன்.”

கைகளைத் தலைக்கு மேல் உயர்த்திக் கும்பிட்டார்கள்.

“அய்யாக்குத் தங்கமான மனசுங்க - அம்மாவும் வந்தா...”

இழுத்தார்கள்.

“நான் திருவிழாக்கெல்லாம் வந்து ரொம்ப வருஷமாச்சேப்பா?”

“ல்ல... சின்னம்மாவைச் சொல்றோம்... அவுகளும் வந்தா...” தன்னை அவர்கள் அப்படிச் குறிப்பிட்டதில் வெட்கிச் சிவந்தாள், ப்ரீத்தி - பதில் சொல்ல அறியாது ஓரக்கண்ணால் பிரவாகனைத் துழாவ, அவனோ, ‘நீயே பதில் சொல்லிக் கொள்,’ என்பது போல அலட்சியமாய் நின்றான்.

இவளுக்குள் சுறுசுறுவென்று கோபம் ஏறியது. “மாலினியைச் சொல்றாங்க போல, தையல் வேலை இருக்குன்னாங்க. கூட்டிட்டு வரவா?” - அறியாதவளாய் நாடகமாடினாள்.

“அவள் நாளை மறுநாள் ஊருக்குத் திரும்பறா...” என்றான் மொட்டையாக. இவள் அந்தத் தகவலில் திகைத்து நிற்க, மரகதம்மாள் தான் உதவிக்கு வந்தார்.

“பார்ப்போம் - எல்லாருமே ஒரு நேரம் வரக்கூடுமான்னு பார்ப்போம். எங்களை அழைத்ததில் சந்தோஷம்ப்பா... திருவிழா நல்லபடி நடக்கும்.”

கைகுவித்த மரகதம்மாள் வாழ்த்தோடு தன் பங்கிற்குப் பணம் தர, மேலும் மலர்ந்த முகங்களோடு கிளம்பியது கூட்டம்.

இரவு உணவுக்குப் பின் மாலினியிடம் கேட்டாள்.

“என்னிடம் சொல்லவே யில்லையே?”

“எதை?”

“நாளை மறுநாள் கிளம்பறியாமே!”

“ஓ... குழப்பத்திலிருக்கேன், ப்ரீத்தி... மரகதம்மாள்... ஏன், தேனம்மாவும் கூட நான் இங்கேயே இருக்கணும்ற ரீதியில் பேசுவது எனக்குப் பிடிக்கலை... என் காரணங்கள் உனக்குப் புரியுதில்லையா?”

கெஞ்சலான கேள்வியுடன் ப்ரீத்தியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள், மாலினி.

“எல்லாருக்கும் அது புரியணும்னு அவசியமில்லை, மாலினி. அதை நீ எதிர்பார்க்காதே... ஆனால் உன் மனசுக்கேற்ற மணாளன் முக்கியம். நம் மனசுக்கு ஏற்றவரோடு எங்கு இருந்தாலும்... அது சொர்க்கம்தான்.”

“புரியுது... ஆனால் மனதுள் இத்தனை பயமுட கலக்கமும் இருக்க, என் வாழ்நாள் முழுமையும் இங்கே வாழ்ந்து... பிள்ளைகளைப் பெற்று... படிக்கும் வயதில் அவர்களைப் பிரிந்து... வேலைக்குப் போன கணவன் நேரத்திற்கு வீடு திரும்பலைன்னா அவர் உயிருக்கு ஆபத்தோன்னு நடுங்கி...”

இதெல்லாம் அநாவசிய அச்சங்கள் என்றே தோன்றினாலும், வியர்த்து விட்டிருந்த மாலினியின் அழகை முகத்தைக் கண்டதும் மனம் இளகியது.

“சரி, இப்ப உடனே கிளம்பணுமா என்ன... ஏதே திருவிழாவாமே?”

மாலினி முகம் சுழித்தாள்.

“ம்ப்... கூச்சலும், கொட்டடிக்கு ஆட்டமும் கற்சாப்பாடும்தான் அதில் பிரதானம்... சில முறைமைகள் காட்டுமிராண்டித்தனமாய்க்கூட இருக்கும்... அதான் சொன்னேனே - எனக்கு இங்குள்ள பழக்க வழக்கங்கள் எதுவுமே பிடிப்பதில்லை. அதிலிருந்து தப்பவும் கூட உடனே கிளம்பறேன்னு வையேன்.”

“அப்ப, நாம மறுபடி எப்ப பார்ப்போமோ, தெரியாது.”

ஆச்சரியமாய்ப் புருவங்களை உயர்த்தினாள் மாலினி. “ஏன்?”

“நானும் மறுமாசம் போயிடுவேன்...”

“எங்கே? அண்ணன் வீட்டிற்கா?”

“தெ... தெரியலை.”

“அந்த விலாசத்தை என்னிடம் கொடுத்து வை. நம் சிநேகம் கண்டிப்பாய்த் தொடரும்னே எனக்குப் படுது.” சிநேகமாய்ப் புன்னகைத்தாள்.

கூண்டுப் புலியாய் அங்குமிங்குமாய் நடந்த பிரவாகன் சலித்தான் - “திடீர்னு வீடு வெறிச்சோடிப் போச்சில்லை, பாட்டி?” சாப்பாட்டு மேஜையில் தக்காளிச் சாதத்தைக் கோழி வறுவலோடு கலந்து கட்டிக் கொண்டிருந்தனர் அனைவரும்.

“ம்ம்... இந்த அத்துவானத்தில் விருந்தாள்ளு ஒருத்தர் வந்தாலும் கூட வீடு நிறைஞ்ச தெரியுது. ஆனால் வந்த சூட்டிலேயே கிளம்பிடறாங்க. என்ன பண்ணது?”

“ஒண்ணும் பண்ண முடியாதுதான்... மாலினி இல்லாமல் வீடு களையில்லாமல் தோணுது. அவ்வளவுதான்.”

அசாத்தியக் கரிசனை, கவலைதான் என்று சற்று எரிச்சலுடனே நினைத்தாள்.

“என்ன பரீத்தி - வெடுக்குனு கோழிக்கறியை நகர்த்தி வச்சிட்டே. என்ன கோபம்?”

அவனது சீண்டல் புரியாதது போல நகர்ந்தாள்.

“நானும் நாளை திருவிழாவிற்குப் போயிட்டு அப்படியே கன்னிக் காட்டிற்குப் போகணும்.” தனக்கும் சேர்த்தே பிரவாகன் தகவல் சொல்வதாய்த் தோன்றியது.

“போகட்டுமே!” என்று பொருமியது மனம்.

“போனால் திரும்ப நாலு நாளாகலாம். கன்னிக் காட்டின் நிலம், காற்றின் ஈரப்பதம், மண்ணின் தன்மை எல்லாம் கணித்தால்தான் நாம் அதில் என்னென்ன பயிரிடலாம்றதை நிர்ணயம் செய்யக் கூடும். அந்த அடிப்படையில்தான் வங்கியிலிருந்தும் கடன் பெறணும்.”

“ஏன்ப்பா வசந்த - இங்கே இத்தனை நிலத்தைச் சொந்தமாய் வச்சிட்டு, மேலும் இருநூறு ஏக்கர்களை ஏன் வாங்கணும். அதுவும் கடனெடுத்து?”

“வசந்தம் எஸ்டேட்ஸ்ஸை இப்ப நிர்வகிப்பது அத்தான். ஆக, அக்காவும் அத்தானும் தொடர்ந்து இங்கே இருக்கட்டும், பாட்டிம்மா. நான் புதுசாய் நிலம் வாங்கி அங்கே காலை ஊன்றிட்டால் பிரச்சனை இல்லை அவரவர் தலைக்கு மேல் தனித்தனிக் கூரை.”

குடும்ப சமாச்சாரங்களைப் பேசும்போது வெவ்நபரான தான் அங்கு நிற்பது சரியில்லை என்ற நகர முற்பட்டவளை மரகதம்மாள் அழைத்து உட்கா வைத்தார்.

“சூடாய் இருக்கும் போதே நீயும் சாப்பிடம்மா என்று. வினு இவளுக்குத் தட்டு வைக்க, விது பதனாக்க தங்களை ப்ரீத்தியின் பக்கமாய் நகர்த்த, அந்த அன்பிற்குக் கட்டுப்பட்டு உண்ணலானாள்.

“ஏம்ப்பா கூடி இருந்தால்தானே இந்த தனிமையான இடத்தில் உதவி, ஒத்தாசை எல்லாம். மாலினியின் பேச்சைக் கேட்டுக் கேட்டுச் சமயங்களில் எனக்கே திகிலாயிடுது. வசந்தியிடமிருந்து போன் வரலைன்னாலும்... ‘பேசி’ தொடர்பு அறுந்திடுமோன்னு வித விதமாய்ப் பயங்கள்...”

“பரவாயில்லையே! மாலினி அம்மையார் உங்களை முழுக்க மூளைச் சலவை செய்துட்டா போல... இந்தத் தனிமையில் ஆபத்து அதிகம் என்பதைப் பற்றி நீ என்ன நினைக்கறே, ப்ரீத்தி?”

திடீரெனத் தன்னிடம் வீசப்பட்ட கேள்வியில் திகைத்தாள்.

உணவு தொண்டையில் சிக்கியது.

“ஒன்னுமில்லை... அதாவது பாதகம்னு நினைக்கலை.”

“கன்னி நிலத்தின் செழிப்பு அபாரமாய் இருக்கும். நான் படித்தது அதைப் பற்றித்தான் - ஆக, நிச்சயம் அதில் பயிரிடும் முயற்சியில் வெற்றியுண்டுன்னு நம்பறேன்... ஆக, வேலையைத் தொடரலாமா?”

தண்ணீரைக் குடித்து விட்டுத் தலையாட்டினாள். இவன் மாலினியிடம் கேட்க வேண்டிய உத்தரவைத் தன்னிடம் கேட்பானேன்? ஆசைப்பட்ட பெண் இங்கே ஒரு வாரம் கூடத் தங்க முடியாதெனப் போய்விட, இவன் மேலும் ஆளண்டாப் பிரதேசத்திற்குப் போய் வெற்றியைத் தேடுகிறானே... அது தாம்பத்தியத்திற்கு உதவுமா?

மறுநாள் வினுவிற்குக் காய்ச்சல் கண்டு விட, எல் லாருமாய்த் திருவிழாவிற்குப் போவதாய் நினைத்திருந்தது முடியாமற் போனது.

“பிள்ளைங்க அந்த மேளம், வேட்டுக் கூச்சலில் மிரண்டுதான் போகும்ங்க!” என்று சமாதானம் சொன்ன தேனம்மா ஆயா, தான் மட்டும் தலையைக் காட்டி விட்டு வருவதாய்ச் சொல்லி மறைந்தாள்.

திடீரென அப்பெரிய வீடு வெறுமைப்பட்டுப் போனது, ப்ரீத்திக்கு. ஒவ்வொரு நாளும் இவள் பார்த்துப் பார்த்துச் செய்த அறைகளின் அலங்காரமெல்லாம் அர்த்தமற்றுக் கிடந்தன.

இதையேதானே மாலினி போனதும் பிரவாகனும் சொல்லிப் புலம்பினான்?

“வீடே களையற்றுப் போனது!” என்று.

பிரவாகன் அதன் பொலிவை எல்லாம் தன்னுடன் சுருட்டி எடுத்துப் போய் விட்டான் எனும்படி கிடந்தது வீடு. போதாததற்குத் தேனம்மாவின் ஓயாத பேச்சும், அது கிளப்பும் சிரிப்பலைகளும் இல்லை. வினு காய்ச்சலில் கிடந்தான். வித்யா உடன் விளையாட ஆளில்லாததால் பாடங்களில் கருத்தை அமிழ்த்தியிருந்தாள்... வீட்டை ஒரு கனத்த அமைதி போர்த்தி விட... அதில் இவளுக்கு மூச்சடைத்தது.

மரகதம்மாள் இவளை அழைத்து வாசிக்கச் சொன்ன காதல் கவிதையோ மேலும் இம்சித்தது.

‘நீ தரையில் நடப்பது

ஊருக்குத் தெரியும்!

என் மனசில் நடப்பது

யாருக்குத் தெரியும்?’

மாணவன் ஒருவன் எழுதிய இக்கவிதையை முன் என்றால் சிறு பிள்ளைத்தனக் கிறுக்கல் என்று ஒதுக்கித் தள்ளியிருப்பாள் - இப்போதோ அவ்வரிகள் அவனைத் திடுக்கிட வைத்தன.

'மனசில் நடப்பது...' வாலிபன் உணர்ந்துதான் எழுதியிருக்கிறான். பிரவாகனின் நினைவுகள் சதா தன் நெஞ்சுள் தடதடவென்று நடந்தபடி இருப்பதை அது அவளுக்கு உணர்த்தியது. அவனைப் பார்ப்பது ஒரு வித எரிச்சல் என்றால் பாராமல் கிடப்பது மனதைப் பாரமாக்குகிறதே... உலகே சூன்யமாய்ப் போய் விடுகிறதே...

நினைவுகளை மட்டுமே பற்றியபடி தத்தளித்தது உள்ளம்.

அப்படியானால்... இது... இந்த உணர்வுதான் காதலா? மணியடித்தது தொலைபேசி!

தன்னையே புரிந்த அதிர்ச்சியிலிருந்தவளை அச்சத்தம் உலுக்கியது.

ஏதோ வேண்டாத செய்தி வருவதாய்ப் பட, பதட்டத் துடன் அதைக் கையில் எடுத்தாள்.

"ஹலோ - வசந்தம் எஸ்டேட்ஸ்."

"ப்ரீத்திதானேம்மா... நான் அண்ணன் பேசறேன்."

நலம் விசாரித்தலுக்குப் பின்பு, அந்த வேண்டாத செய்தியும் இவள் காதில் ஏறியது.

"ராஜேஷ் பயல் பிறகும் உனக்குக் கடிதம் எழுதி இருந்தானம்மா... அந்தப் பயலின் சங்காத்தமே வேண்டா மேன்னு நான் அதைக் கிழித்துப் போட்டுட்டேன்."

"நல்லதுண்ணா."

"ஆனா உன் அண்ணிக்குத் தாளலை. ஆக எப்படியோ உன் விலாசத்தை என் டைரியிலிருந்ததைத் தேடிப் பிடிச்சு அந்தப் பயலிடம் தெரிவிச்சுட்டா..."

"ஐயையோ... அப்படின்னா..."

"மதுரை விமானத்தில் அந்த ராஜேஷ் படவா ஏறப் போவதாய்த் தகவல் கிடைச்சிருக்குது."

துடித்த நெஞ்சை அழுத்தியபடி நின்றாள்.

"எப்படியும் பண்ணைக்கு அந்தப் பயல் வந்து சேர ஒரு முழு நாளாகும். அதற்குள் நீ தயாராய்... சுதாரிச்சிக் கணும்னுதான் தகவலைத் தர்றேன்."

"இங்கே வேலை செய்யும் இடத்தில் அவன் வந்து பிரச்சனை பண்ணினால் நல்லாயிருக்காதே, அண்ணா."

"சந்தானம் மாமாவிடமும் விவரம் சொல்ல முயன்றேன். தம்பதியாய் வெளியூர் போயிருக்காங்க போல..."

"ம்ம்..."

"உன் முதலாளி அம்மாவிடமும் விவரத்தைச் சொல்லிடு. நல்ல மாதிரியானவங்கன்னு சொல்லுவியே... பாதுகாப்பாய் இருந்துக்கோடா. நானும் கிளம்ப முயற்சி பண்ணறேன்... எதற்கும் முதலில் உன்னை எச்சரித் துடலாம்னு..."

அண்ணன் மேலும் சொன்னது ஒன்றும் ப்ரீத்தி யின் காதில் ஏறவில்லை. வீட்டில் யாருமற்ற இப்படி யான நேரத்தில் ராஜேஷ் வந்து அடாவடித்தனம் செய்தால் என்ன செய்வது, எப்படிச் சமாளிப்பது என்ற குழப்பத்தில், அச்சத்தில் கரைந்து கொண்டிருந்தாள் அவள்.

20

பீர்த்தி புரண்டு புரண்டு தவித்தாள்.

தூக்கமில்லாத இரண்டாவது இரவு இது. நேற்றிரவு புரிந்த உணர்வும், தெரிந்த சேதியுமாய்ச் சேர்ந்து அவளைக் கடைந்ததில் தூக்கம் திரளாமல் போனது.

புரிந்த உணர்வு - காதல்! நான்

பிரவாகனை விரும்புகிறேன். அவனை வெறுப்பதாய் நினைப்பது வெறும் நடிப்பு. தன்னைப் ஏமாற்றிக் கொள்ளப் போடும் நாடகம். அவனிடம் முதல் நாளிலேயே ஈர்க்கப்பட்ட தன் இதயம் இன்னும் பத்திரமாய் அவனிடமேதான் சிறைப்பட்டிருக்கிறது. தன்னுள்ளும் அவனைப் பொத்திப் பாதுகாக்கிறது. அவன் மாலினியை விரும்புவது தெரிந்த பின்பும் மறக்க முடியாமல் வெட்கம் கெட்டுத் தவிக்கிறது.

அடுத்ததாய்த் தெரிந்த சேதி ராஜேஷ் இவளைத் தேடி வருகிறான் என்பது. இவளுக்குப் பார்க்காமலேயே பிடிக்காமல் போன அந்தப் போக்கிரி தன்னைத் தேடி இவ்வளவு தூரம் வருவானேன்? பார்க்காமலேயே அப்படியென்ன அவனுக்குமே காதல் முளைத்திருக்கக் கூடும்?

அண்ணனிடம் விவரம் கேட்காமல் விட்டதற்காய் வருந்தினாள். ஆனால் கேட்டாலும்தான் என்ன, ராஜேஷ் மதுரையை அடைந்திருப்பான். நாளைக் காலை - ராவணன் போலத் - தன்னைத் தூக்கிப் போக வந்தே விடுவான்... பின்னாலேயே அண்ணனும் வரலாம் என்றாலும் வேலைக்கு வந்த இடத்தில் அசிங்கப்பட்டல்லவா விலக நேரும்?

மனம் தவளை போலத் தாவித் தாவிப் பலதையும் நினைத்தது. பிரவாகனுக்கும் தன் மீது காதல்தானோ

என்பது அதில் ஒன்று. அதற்கு இடமளித்த சம்பவம் ஒன்றை மறுபடியும் மறுபடியுமாய் மனதில் ஓடவிட்டு ரசித்தாள்.

அன்று மின்சாரம் இல்லாததால் அம்மியில் மசாலை அரைத்துப் பிரியாணி சமைத்த அலுப்போ என்னவோ, சிக்கிரமே கண்கள் சொக்கின. பிள்ளைகளை ஒரு வழியாய்ப் படுக்க வைத்தவள் மிஞ்சிய உணவைக் குளிப்பதனப் பெட்டியில் வைக்க முனைய, குருமா இன்னும் இளஞ்சூட்டில் இருப்பதைக் கை உணர்த்தியது. முழுக்க ஆறியதும் உள்ளே வைப்பதற்காய்ப் பாத்திரத்தைத் திறந்து வைத்த பின் - மேஜையிலேயே சற்றுத் தலை சாய்த்துப் பின் உறங்கியும் போனாள்.

இடையே யாரோ தன்னைப் பெயர் சொல்லி அழைப்பது போலிருந்தது... பரிச்சயமான, பிடித்த ஆண் குரல்...

"அப்பா..." - உறக்கம் கலையாமலேயே குழறினாள். ஒரு கை இவளது தலையை இதமாய் நீவ, மறுபடி அழைத்தாள்.

"அப்பா..."

கையின் இதத்தில் உறக்கம் அழுத்தியது. பிறகு மிதப்பது போலவும், வசதியாய்ப் படுத்து விட்டது போலுமிருக்க... அவள் விழித்தது - காலையில் தான்!

படைத்தவரை நினைத்தபடி எழுந்தவளுக்குத் தான் தானாய்ப் படுக்கைக்கு வரவில்லை என்பது உறுத்தியது...!

கனவாய் ஞாபகத்துள் ஆடிய காட்சியும், கேட்ட குரலும் சங்கடமூட்டின.

தன்னை எழுப்ப முயன்றது யார்...? அப்படியென்ன கிறக்கமான தூக்கம்? இங்கு நடந்துதான் வந்தேனா.. அல்லது?

அவசரமாய்ச் சமையலறைக்குள் புகுந்து, காலை தே வேலைகளின் பரபரப்பில் எழுந்த நினைவுகளை அழிக்கும் முயன்றாள்.

பிரவாகனின் பாதத்தைப் பார்த்தபடிதான் அவனுக்கான தேநீரை நீட்டினாள்!

ஆனால் அவனா விடுபவன்!

“ஒரு பெரிய கப் ஹார்லிக்ஸும் கலந்திடு, ப்ரீத்தி!” - என்றான் அயர்வாய்.

“இப்பவேவா...?”

“ஏன்னு கேளு. முதுகைப் பிடிச்சிடுச்சு... ரொம்ப கனமான வேலையை நேற்றிரவு செய்ய வேண்டியதாய்ப் போச்சு... அதன் விளைவு.”

அவன் சீண்டலாய்ச் சிரிக்க, முகம் சிவந்தான்.

“புரியுதா?”

“மன்னிக்கணும்... ம்ம்... நன்றி... எப்படி மேஜையில் கவிழ்ந்து தூங்கினேன்னு...”

“சாதாரணத் தூக்கமுமில்லை... அயர்ந்த உறக்கம்... இரவு முழுக்க அப்படியே கிடந்தால் உனக்கு உடம்பு வலிக்குமேன்ற கரிசனையில் எழுப்பினேன். சிறு குழந்தை போல ‘அப்பா’ன்னு கையை உயர்த்தினியா... தூக்க வேண்டியதாயிற்று.”

“பொய்... அப்படி எல்லாமில்லை.”

நல்ல வேளையாய்க் குழந்தைகள் இதை எல்லாம் கேட்கவில்லை என்ற நிம்மதியுடன் மறுத்தாள்.

“சரி, எப்படியோ... பார்க்க மெல்லிசாய் இருந்தாலும் நல்ல கனம்தான் நீ...”

“ப்ளீஸ்... இதை யாரிடமும்...”

“சொல்லலையம்மா... பிறகு எல்லாரும் இந்த வசந்தப் பயில்வானை நம்பி, நினைச்ச இடத்தில் படுத்துத் தூங்க ஆரம்பிச்சால்... என் முதுகின் பாடு கஷ்டம்.”

ஆனால் அவனது மோகனமான சிரிப்பு கஷ்டப்பட்ட வனதாய் இல்லை... இஷ்டமும் இன்பமுமாகவே தோன்றியது...

இனித்த நினைவுகளை விட்டு நிகழ் காலத்திற்கு வந்தாள். மனதுள் வெகு நாட்களாய் மாலினியை வைத் திருந்ததால் பிற பெண்ணிடம் அப்படி வேடிக்கையாய் விகல்பமின்றிப் பழக முடிந்ததோ?

சாதாரணமான பழக்கமென்றால் தன் தலையை ஏன் அப்படி மிருதுவாய்க் கோத வேணும்... ஒரு பெண்ணை நெஞ்சோடு அள்ளித் தூக்கிப் போவதென்றால்...

இவளது யோசனைகளுக்கு விடை கிடைக்கா விட்டாலும் பொழுது விடிந்து விட்டது. தனக்காக மட்டுமாய்த் தேநீர் கலந்து கொண்டு முன்னறைக்கு வந்த போது வாசற் கதவு சுரண்டப்பட்டது.

இவள் ரத்தம் ஒரு கணம் உறைந்தது.

யாரது... ராஜேஷ் இத்தனை விரைவாய் வந்து விட்டானா?

ஜன்னல் வழியே பார்த்தவளுக்கு யாரும் நிற்பதாய்த் தோன்றவில்லை. ஆனால் யாரோ மரக் கதவைப் பிராண்டுவதான சத்தம் தொடர்ந்தது. மெள்ளத் தாழ் விலக்கி இரு அங்குலங்கள் மட்டுமே கதவை விரித்தவள் இருக்கின் வழியே பயந்த பார்வையை ஓட்டினாள்.

வெளியே முனகலும் வாலாட்டலுமாய்ச் செல்வா!

“அடடே... செல்வா!” வியப்புடன் கதவை விரியத் திறந்தவள், நாயைத் தட்டித் தரக் குனிந்ததும், அதன் பட்டையில் செருகப்பட்டிருந்த சுருள் கண்ணில் பட்டது

இந்தக் காட்டிற்கான 'செல்' தொடர்பு செல்வாதான் என்று மாலினி இந்த நாலு கால் ஜீவனைத் தனக்கு அறிமுகப் படுத்திய ஞாபகம் வர, மெள்ள அக் காகிதத்தை உருவினாள்.

பிரிப்பதற்குள் விரல்கள் நடுங்கின...

யார் இதை அனுப்பியது?

தன்னிடம் சேர்க்கும்படியா அனுப்பினார்கள்?

சுருளைப் பிரித்து நீவி வாசித்தவளின் இதயம் வாய்க்கே அதிர்ச்சியில் எம்பியது...!

'ஐயோ கடவுளே...' என்று வாய்விட்டு அரற்ற வேண்டும் போலவும், 'அழுது பிறரைப் பதற வைக்காதே. சிந்தித்துச் செயல்பட வேண்டிய நேரமிது,' என்றும் மாறி மாறிப் பட்டது.

மறுபடி மறுபடியுமாய்க் கசங்கிய அச் சிறு துண்டில் தாறுமாறாய் ஓடிய எழுத்துக்களை வாசித்தாள்.

செய்தி மாறவில்லை...

'ஆபத்து - காலில் அடி - காப்பாற்று - பிரவாகன்!' அவ்வளவுதான். ஆனால் அந்த நான்கு வார்த்தைகளும் மாறி மாறிச் சம்மட்டியாய் நெஞ்சைக் கொத்தி எடுத்தன... தொண்டை உலர்ந்து காந்தியது.

சாப்பாட்டு மேஜையில் குடு படுத்திய பாலோடு, ரொட்டி, வெண்ணெயை வைத்தாள். எழுந்ததும் பெரியம் மாவும் பிள்ளைகளும் இதைக் கொண்டு சமாளிக்க வேண்டியதுதான். மதியத்திற்குள் தானோ தேனம்மாவோ திரும்பி விடலாம் என்ற நம்பிக்கைதான்.

இனிக் கன்னிக்காட்டை எப்படிச் சென்று சேர்வது என்று அல்லாடியது புத்தி... அது எந்தத் திசையில் இருக்கிறது என்பதும் தெரியாதே... அங்கு போகச் சாலைகள் கூடக்

கையாதென்று கேள்வி. ஆக, ஓரளவு மரகதம்மாளின் உதவி தேவைதான்...

அவசரமாய்க் காபி கலக்கிய நேரம் மரகதம்மாளே கத்தலைக் கோதிக் கொண்டையாய் முடிந்தபடி வந்தார்.

இவளது பதட்டமே ஏதோ சரியில்லை என்பதைக் காட்டிக் கொடுத்து விட்டது போலும்...

"என்னம்மா, ப்ரீத்தி?"

"இல்லை... சின்னவர் ஏதோ முக்கிய விவரங்களை இங்கே விட்டுட்டுப் போயிட்டாராம். அதை எல்லாம் எடுத்து... வரும்படி சேதி அனுப்பியிருக்கார்..."

"எப்படி அனுப்பினான்?"

"அதான்... செல்வா... இப்பத்தான் வந்தது... ஆள் போல நம்ப வீட்டுக் கதவைச் சுரண்டியது..." புன்னகைக்க முயன்றாள் ப்ரீத்தி. ஆனால் முடியவில்லை.

"எங்கே அந்த காகிதச் சுருளைக் காட்டு?"

"இதோ... இங்கேதான் வச்சேன்..." தேடுவதாய் நடித்தாள். அதை நடு நெஞ்சில் அல்லவா பத்திரப் படுத்தியிருந்தாள்.

"அவன் கேட்ட விவரங்கள் எங்கே யிருக்குன்னு தெரியுமா?"

"தெரியலை... ஆனால் கண்டு பிடிக்கணும்."

முதியவரின் முகம் வெளிறியது... ஆனாலும்.

"சரி - நீ தேடி எடுத்துத் தயாராகும்மா. ராபின் இங்க இருக்கான். அவுட் - ஹவுஸில். வித்யாவை எழுப்பி அவனை அழைத்து வரச் சொல்றேன். இது மாதிரியான அவசர ஆத்திரத்திற்குத்தான் அவனை இங்கேயே இருக்க வைத்தது... அதுவும் சேகரின் விபத்திற்குப் பிறகுதான்.

அவனுக்கு ஜீப் ஓட்டத் தெரியும். சுற்றியுள்ள எல்லாப் பகுதிகளும் பரிச்சயம்... ஆகக் கவலையில்லை."

தாமதிக்கும் ஒவ்வொரு கணமும் பிரவாகனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று தோன்றப் புயலாய்ச் சுழன்றான்.

குடிநீர், ப்ளாஸ்க்கில் வெந்நீரும் காபியுமாய், சில பழங்கள், மருந்துகள் அடங்கிய தோல் பை, சொன்ன பொய்க்கேற்ப ஒரு காகிதக் கட்டு... என்று எல்லாவற்றையும் வாசலில் வந்த ஜீப்பில் ஏற்றினான்.

அந்தப் பழைய வாகனத்தின் கனத்த உறுமல் தெம்பு தந்தது. மரகதம்மாளின் முகம் வாடியிருந்தது என்றாலும், அதிகக் கேள்விகள் கேட்டுத் துளைக்கவில்லை அவர் - காரியமாய் உதவியவரின் சுறுசுறுப்பும் சமயோசிதமும் பிடித்திருந்தது.

வந்த இடத்திற்கேற்ப வாழும் திறமை...

அதைக் கண்டதில் தனக்குள்ளும் தைரியம் ஊறக், கிளம்பினான்.

கூட நான்கு பேரேனும் இருந்திருந்தால் நல்லது. ஆனால் எல்லோரும் திருவிழாக் கொண்டாட்டத்தில் அல்லவா இருக்கிறார்கள். தவிர பிரவாகன் கேட்ட விவரங்களை மட்டுமே எடுத்துப் போவதாய்ச் சொல்லி விட்டு, ஆள் படையைத் திரட்டுவது பொருத்தமாய் இராது. திரட்டுமளவு இங்கு யாருமில்லாத சமயம் வேறு. ஒட்டுனர் ராபின் 'செல்வா' என்று குரல் தர, நாயும் குதித்து ஜீப்பில் ஏறிக்கொள்ள, குலுங்கி ஓட ஆரம்பித்தது வாகனம்.

"போதுமான டீசல் இருக்குதா?"

"இருக்கம்மா."

கரடு முரடான பாதையில் பயணப்பட்டுக் கன்னிக் காட்டின் எல்லையை அடையவே ஒரு மணி நேரமானது.

பின் ராபின், செல்வாவை இறக்கி விட, அதுவும் வழிகாட்டுவது போல ஜீப்பின் முன்னே ஓடலானது.

"என்ன தகவல்மா வந்தது?"

ராபின் கரிசனையாய்க் கேட்டார்.

"காலில் அடிபட்டிருப்பதாய்.. ஆபத்துன்னு."

"உடனே உதவி வரணும்ங்கறதற்காய் அப்படிச் சொல்லியிருப்பாரம்மா. பயப்படும்படி ஏதுமிராது..."

"பெரியம்மாவும் கண்டு பிடிச்சுட்டாங்கன்னு நினைக்கறேன்... அவங்க முகம் சரியில்லை..."

"உங்க பதட்டமே காட்டிக் கொடுத்திருச்சேம்மா... இன்னும் உங்க உடம்பு உதறுது... யாருமில்லாத நேரத்தில் இப்படியானது சிரமம்தான்."

"பக்கத்தில் மருத்துவர் யாரேனும் உண்டா?"

"தகவல் தந்து அவர் வந்து சேர மூனு மணி நேரமேனும் ஆகும். அதற்குள் நாம சின்னவரை வீட்டுக்கு அழைத்துப் போயிடலாம்."

ஆறுதலாய்ப் பேசிய ராபின் ஐம்பதுகளில் இருந்தார். கால்வாசி நரைத்த தலைமுடி, மீசை. இவரும் தானுமாய்ப் பிரவாகனை மீட்க முடியுமா? கால் முறிந்தவனைத் தூக்கி வரக் கூடுமா?

சில இரவுகளுக்கு முன்பே தூங்கிய தன்னைப் பிரவாகன் குழந்தை போலச் சுமந்து கட்டிலில் சேர்த்த நினைவில் கண்ணீர் முட்டியது.

"நேற்றுத் தூங்க முடிந்ததாம்மா?"

ராபின் கேட்க, திடுக்கிட்டான். "ஏன்?"

"ரா முழுக்க முரசுச் சத்தம் கேட்டதே."

"ம்ம்... இவர் திருவிழாவிலேயே இருந்திருக்கலாம்."

“முதலாளிமார் கூடவே நின்னா எளியதுங்க கூச்சப் படுங்கம்மா. ஆக, அவங்க போடறதைச் சாப்பிட்டுட்டு நாலு வார்த்தையோட விலகிடணும். அதுவே கூலிக் காரங்களுக்குத் திருப்தியாயிடும்... பிறவு சின்னவர் தன் வேலையைக் கவனிக்கப் போயிருப்பார்.”

“கூட ரெண்டு பேரையேனும் கூட்டிப் போனாரில்லை.”

“திருவிழாவுல கள்ளு, கனியாட்டம்னு இருக்கதுகளை ஏன் கூப்பிடன்னு செல்வாவைக் கூட்டிட்டுப் போயிருக்கார்...”

இப்போது செல்வா ஓடாமல் நின்று... ஒரு தினுசாய் முனகியது. இவர்களும் அவசரமாய் இறங்கினார்கள். இடது புறச் சரிவீன் புறமாய் மூக்கைத் தழைத்து முனகிய நாய், பின் சரசரவெனச் சரிவில் இறங்கியது... எதையும் யோசிக்காமல் ப்ரீத்தியும் இறங்கினாள்.

“நான் முதல்ல போறேம்மா...”

“இல்ல... நீங்க, வெந்நீர், மருந்துப் பையை எடுத்து வாங்க.”

மரங்கள் அடர்ந்த கடும் சரிவு அது.

மரங்களைப் பற்றியபடி நடந்து சமாளித்தாள்.

ஆனாலும் சறுக்கியது. பத்து நிமிடங்களில் சறுக்கி, தவழ்ந்து இறங்கியவளின் எதிரே மேலும் ஒரு சரிந்த பள்ளம். அங்கு மிக இனிய நாதத்துடன் ஓடியது ஒரு சிறு ஓடை.

அதன் அருகே விசித்திரமான கோணத்தில் கால் பரப்பிக் கிடந்தது ஒரு உருவம்.

பதட்டத்துடன் இங்கும் அங்குமாய்ச் சுழன்ற அவள் பார்வை வளைந்து இறங்கிய பாதையைக் காண, அதில் விழுந்தடித்து ஓடினாள்... இவள் வரும் சத்தம் கேட்டும் படுத்திருந்தவனில் சலனமே இல்லை...

கிடந்தது பிரவாகன்தான்...

நெருங்கியவள், மண்டியிட்டுக் குனிந்து அவனது நெஞ்சில் காதைப் பதித்தாள்... தன் நெஞ்சு எகிறித் துடிப்பது மட்டுமே கேட்டது... அவனதில் துடிப்பில்லை!

உடலை விட்டு உயிர் பிரியும் அந்த நிமிடத்தில் அதுவரையிலுமாய் வாழ்ந்த காலம் முழுமையும் ஒரு திரைப்படம் போல மனிதனின் மனக் கண்ணில் ஓடு மாமே... அப்படி விழுந்து கிடந்த பிரவாகனைப் பார்த்தவளுக்கு, அவன் நெஞ்சில் தஞ்சமான அந்தக் கணம் முதல்

அத்தனையும் படமாய் ஓடின.

சொற்ப நாட்கள்தான்...

ஆனால் இவளது உணர்வுகளைத் தொட்டசைத்த ஒரே ஆண் இவன். இந்தப் பிரவாகன் இனி இல்லை என்பது புரிந்த நொடியில் அவன் மீதான தன் காதலின் முழு வீரியமும் ப்ரீத்திக்கு உறைத்தது. அவனில்லாத வாழ்வு நரகம்... அப்படி வாழ்வதில் அர்த்தமில்லை. இப்படியே தன்னுயிரும் போய்விடக் கூடாதா என்று மருகினாள்.

குளிர்ந்திருந்த அவன் நெற்றியில் தன் உதடுகளைப் பதித்தாள்... அவன் அடர்ந்த கேசத்தை ஆற்றாமையுடன் அளைந்த விரல்கள் பின் அவனது கன்னங்களை ஆசையின் அழுத்தத்தோடு தடவின. விரல்களின் அழுத்தம் வலிக்குமோ என்ற பரிதவிப்பில் உதடுகள் அங்கங்கே ஒற்றி எடுத்தன.

அதுவரை முரசாய் ஒலித்த தன் நெஞ்சு ஒரு கணம் நின்றுவிட, உடம்பெல்லாம் காதாகக் கவனித்தாள்...

அந்த முனகல்... பிரவாகனிடமிருந்தா?

எழுந்து ஓடியவள் ஓடை நீரை அள்ளி வந்த தளித்தாள்.

சாமான்களுடன் வந்து கொண்டிருந்த ராபினுக்குக் கரல் கொடுத்தாள்.

“உயிரோடதான் இருக்கார்...”

பதில் சாவகாசமாகவே வந்தது.

“சின்னவருக்குத் தீர்க்காயுசம்மா... எளியதுங்க வாழ்த்தும் ரார்த்தனையும் அவருக்கு உண்டுல்ல...”

குடிநீரில் சிறிது குளுகோஸ் கலந்து இவளிடம் தந்து கட்டச் சொன்னார் ராபின்.

“ஓடைப் பக்கத்தில் கிடந்ததால் உடம்பு சில்லிட்டிருக்க் ம்மா.”

“நெஞ்சத் துடிப்பு இல்லாதது போல...”

“அது நம்ப பதட்டமம்மா...” என்றாலும் நாடி பற்றிப் பார்த்த ராபினின் கண்கள் கவலை காட்டின.

“காலு எலும்பு முறிஞ்சிருக்கும் போல... கடும் லியும் அதிர்ச்சியிலுமாய் மூர்ச்சித்துட்டார்... ஆனாலும் ப்படி இந்தப் பள்ளத்திலிருந்து இவரை மேல த்தறதுன்னுதான் தெரியலை.”

“சீக்கிரம் இவரை வீடு கொண்டு சேர்க்கணும்.”

சொன்னாலும் இரண்டே நபர்களால் பிரவாகனை க்கடும் சரிவில் ஏற்றிச் செல்வது..?

முடிய வேண்டும்... முயன்றால் முடியாதது என்ன? பின் பின்புறம் கிடந்த பவானி ஜமுக்காளம் னைப்பிற்கு வந்தது. அவசரமாய் மேலேறினாள். லேறுவதும் லேசாயில்லை.

மரங்கொடிகளைப் பற்றி ஒரு குரங்கு போலத்தான் ினாள். இதில் பிரவாகனைக் கொண்டு ஏறுவது

கடுமா? ஜமுக்காளத்தை இரண்டாய் மடித்து அதில் அவனைப் படுக்க வைத்துத் தூக்கலாமென்று நினைத் திருந்தாள். ஆனால் அதன் முனைகளைப் பிடித்திருப் பவள் எப்படி அவனுடைய எழுபத்தைந்து கிலோ கனத்துடன் எந்தப் பிடிமானமும் இல்லாமல் ஏறுவது?

அதுவும்... எதுவும் முடியத்தான் வேண்டும்... இத்தனை நேரம் பிரவாகனை உயிரோடு வைத்த கடவுளுக்கு நன்றி சொல்லிய அவளது இதயம் அவனைப் பத்திரமாய் வீடு சேர்ப்பதற்குமாய்ச் சேர்த்தே வேண்டியது.

வாகனத்தின் பின்புறம் கிடந்த பொருட்களில் தேடி இரண்டு முறுக்குக் கயிறுகளை எடுத்துக் கொண்டாள். இப்போது சற்று வெயில் ஏறியிருக்க, பதட்டத்திலுமாய் உடம்பு முழுக்க வியர்த்துக் கிடந்தது. ஆனாலும் முடிந்த அளவு வேகமாய்ப் பிரவாகனிடம் வந்து சேர்ந்தாள். கெட்டியாய் மடிக்கப்பட்ட ஜமுக்காளத்தின் முன் இரு முனைகளையும் சிறிது இடைவெளி விட்டு இறுக்கக் கட்ட, ராபினும் இவளது திட்டம் புரிந்து மறுமுனைகளை அதே போலக் கட்டினார்... ஆகத் தொட்டில் போன்ற அமைப்பு உருவானது. மிகுந்த கவனத்துடன் பிரவாகனை அதில் படுக்க வைப்பதற்குள்ளேயே இருவருக்கும் மூச் சிரைத்தது... அச்சிறு அசைவிலும் கூடப் பிரவாகனின் முகச் சுழிப்பைக் கண்டவளுக்கு ஆறுதலும் அழகையும் கலந்து பொங்கின.

வலியையேனும் உணருகிறானே என்றதில் ஆறுதல். மயக்க நிலையிலும் வலிக்கிறதே என்பதில் துக்கம்.

“அம்மா... நான் வேணுமானால் போய் அருகே யாரேனும் உதவிக்கு உண்டானனு பார்த்து வரட்டா?”

“யாரும் பயிரிடாததால்தானே இது கன்னிக் காடு? இந்த ஜீப் சத்தம் கேட்டும் யாரும் வரலையே... ஆக, நாமே தூக்கிடலாம்.”

மண்டியிட்டவள் கயிறுகளைத் தன் தோள்களில் சுற்றியதும், பல்லைக் கடித்தபடி சுமையோடு எழுந்தாள்.

முதுகுத் தண்டு வளைந்து விடுவது போல வலித்தது முன்னேற ஆரம்பித்தவளின் மெல்லிய தோள்களில் முரட்டுக் கயிறுகள் அழுந்திக் கடித்தன...

ஆழ மூச்செடுத்தவள் எதையும் பொருட்படுத்தாமல் ஏறலானாள்... பிரவாகனை வீட்டிற்குப் போய்ச் சேர்த்ததும் என்ன செய்வது என்ற கவலையிலும் மனம் அல்லாடியது...

ஆனால் ஜீப் வீட்டை அடைந்ததும், உள்ளேயிருந்து ஓடி வந்தவர்களைக் கண்டு ஆசுவாசப்பட்ட மனம், பின் மயங்கிச் சரிந்தது.

விழிப்பு வந்ததும் அவளது விழிகள் சோர்வுடன் தன்னைச் சுற்றி நின்றவர்களில் சுற்றியது -

“அண்ணா...”

“இனி ஆபத்தில்லைம்மா... ஆனாலும் எங்களைக் கலங்கடிச்சுட்ட... வந்ததும் அப்படியே சரிஞ்சு விழுந்தியா...”

“ஷ்ஷ்... இனி அதைப் பற்றியென்ன பேச்சு? வீரக்காரியம் பண்ணிய பெண்ணைப் பாராட்டாமல் பயங்காட்டறியேப்பா!” - நகைத்தது சந்தானம் மாமாவின் குரல்.

கண்களை அயர்வுடன் மூடித் திறந்தாள்.

“மாமா... நீங்க எப்படி இங்கே?”

“நான் மட்டுமா, உன் மாமியும் வந்திருக்காளே.”

“ப்ரீத்திக்கென்ன கண்ணுமா தெரியலை. அசதி, அவ்வளவுதான். முழுக்க ஓய்வெடு குழந்தை. சமையலை நான் பாத்துக்கறேன். இப்ப சூப்பும் பன்னும் சாப்பிடறியா?”

“ல்ல... அவர் எப்படி?”

“இடது காலில் எலும்பு முறிவு.. வேறெந்த சேதமும்மில்லை.”

“டாக்டர்?”

“பின்னே - நீ அப்படிக் கிளம்பினதுமே பெரியவங்க நிலைமை சரியில்லை என்பது புரிஞ்சு மருத்துவனை வரவழைச்சுட்டாங்க.”

“நீங்க எல்லாம்...?”

அண்ணன் விவேக் குறுக்கிட்டான்.

“அந்த மடப்பயல் ராஜேஷ் இங்க வந்திடுவானேன், பயத்துல நான் கிளம்பினேன். விவரம் தெரிஞ்சு மாமா மாமியும் சேர்ந்துகிட்டாங்க.”

“எப்ப... எப்படி?”

“இதோ பார் ப்ரீத்தி குட்டி - நிறைய சுவாரஸ்யமான செய்திகள் எல்லாம் உண்டு. ஆனால் அத்தனையையும் இப்பவே பேசித் தீர்க்கணும்ங்கறது இல்லையே - முதல் இதைக் குடி.”

மாமியின் அதட்டலுக்குக் கட்டுப்பட்டு, மற்றவர்களும் விலக, சற்றுச் சாய்ந்து அமர்ந்து இளம் சூடா சூப்பையும், அதில் தோய்த்து ஊட்டப்பட்ட பன்னையும் உண்ணலானாள்.

“அவர்... என்ன சாப்பிட்டார் மாமி?”

“இதேதான்... அவரு கேள்வியும் இதேதான்.”

“என்ன?”

“ப்ரீத்தி எப்படியிருக்கா... என்ன சாப்பிட்டான்னு பார்வையை உயர்த்தவே யில்லை இவள்.

“பிள்ளைங்களையும் காணுமே... சாப்பிட்டாங்களா?”
ன் கரிசனை எல்லாரது மீதும் தான் எனக் காட்டிக்
காள்ளும் முயற்சி.

“எல்லாம் நல்லபடிதான் போகுது... நீ மனசை
லட்டிக்காமல் தூங்கு...”

“இவ்வளவு நேரமாய்த் தூங்கிட்டுதானே இருந்திருக்
கன் - ஏனோ உடம்பெல்லாம் காந்துது.”

“பின்னே முள்ளிலும் கல்லிலுமாய் ஊர்ந்து
ந்திருக்க, அத்தனை சிராய்ப்பு. ஓரளவு மருந்து
டவியிருக்கேன். அலுப்பு நீங்கத் தூங்கி எழுந்திரு.
தற்கும் டாக்டர் மாத்திரை தந்திருக்கார்!” என்றபடி
ரமி வெள்ளை, பழுப்பு, சிவப்பென்று சில
ரத்திரைகளைப் பிரித்து இவள் வாயிலிட்டு,
முங்கவும் வைத்தார்.

“இத்தனையா?”

“காயங்களில் சீழ் கோர்த்துடக் கூடாதே - அதற்காய்
டி. ஊசியும் போட்டார்...”

“ம்ம்... தூக்கம் வருது மாமி.”

“தூங்குடிப்பா... நான் பக்கத்தில இருக்கேன்.”

அது மயக்கமோ அன்றி உறக்கம்தானோ - விழி
முத்துச் செருகியது... “பிரவாகன்” என்ற பெயரை
க்கு குழறலாய் உச்சரித்தது.

“அதான் மீட்டெடுத்து வந்துட்டியே. சாவித்திரி
ராயினியாட்டமாய். அவன் செளக்கியந்தான். நீ
ங்கு.”

மாமியின் செல்ல அதட்டலில் தூங்கியே போனாள்.
மறுநாள்தான் உடலின் வேதனை முழுக்க உறைத்தது.
இடங்களில் தோல் உரிந்திருக்க, தோளையோ

அசைக்கவே முடியவில்லை. குழந்தைகளும், மரகதம்
மாளோடு மற்றவர்களும் சதா கட்டிலையே சுற்றியிருக்க,
இவளால் தன் வேதனையைக் காட்டிக் கொள்ளவும்
முடியவில்லை... கூடவே பிரவாகனை யாரும் போது
மானபடி கவனிக்கவில்லையோ என்ற சந்தேகம் வேறு.

தேனம்மாதான் அதற்கான பதிலைத் தந்தாள்.

“சின்னவரை உடனே ஆம்பிளைன்னில ஏத்தி...”

“ஐயோ... அது ஆம்புலன்ஸ் ஆயா!” - விது
திருத்தினாள்.

“சரி ஆத்தா... அப்படித்தான சொன்னேன்? அது
நிமிஷமாய் பெரிய ஆஸ்பத்திரிக்கு அவரை இட்டுட்டுப்
போயிருச்சு... அங்க ஆப்ரிஷனு செஞ்சு...”

“பேசாம அறுவைச் சிகிச்சைன்னு தமிழ்ல சொல்லேன்.”

மரகதம்மாளும் சிரித்தபடி சீண்டினாள்.

“ம்ம்... காலுல ஸ்டீலு கம்பி வச்சு ஓடைசலை
சரியாக்குவாங்களாம்.”

“ஆமம்மா... ஒரு மாசம் ஓய்வில் இருந்த பின்
உதலியில்லாமல் வசந்த் நடக்கலாமாம். முன் காலத்தில்
புத்தூர் கட்டுப் போட்ட மூணு மாசத்திற்குக் காலை
நிலத்தில் ஊனவே கூடாது.”

“வலி அதிகமாய் இருந்ததாம்மா?” கவலையுடன்
விசாரித்தாள்.

“டாக்டர் வந்ததுமே வலியை மறக்கடிக்க மருந்து
தந்துட்டார். ஆக, அவன் முனகவுமில்லை.”

“எப்ப வீடு திரும்புவாராம்?”

“ஒரு வாரமாகும். ஏற்கெனவே மூணு நாளாச்சே.
வியாழன் அன்று வீடு வந்திடுவான். அதற்குள் உன்
காயங்களும் ஆறிடும்னு...”

"ஆனா அந்தப் பயலோட கிலி அத்தனை சீக்கி மாறாது..." என்று சிரிப்புடன் வந்த விவேக் முழங்க, தன் அண்ணனை வினாவுடன் நோக்கினாள் தங்கை.

"யாருக்கண்ணா கிலி?"

"எலியைப் பார்த்த பயலுக்குத்தான்!" - இப்போது அனைவருக்குமே சிரிப்பு பொத்துக் கொண்டது.

"அதாம்மா அந்த ராஜேஷைப் பற்றிப் பேசறோம்."

"அந்த ஆள்.. இங்கே வந்தாரா என்ன?"

"திருவிழா நடக்கும் இடத்தைத் தாண்டித்தான் நம் வீட்டிற்கு வரணும். அங்கே போன ராஜேஷ் உன் பெயரைச் சொல்லிப் போகும் வழியை விசாரிக்க, அங்கேருந்த வசந்திற்குப் பொறுக்கலை..."

'திக்'கென்ற நெஞ்சைப் பிடித்தபடி கேட்டாள்.

"அவருக்கு எப்படி... ராஜேஷைப் பற்றித் தெரியும்?"

"உன் அண்ணனும், சந்தானமும் எங்களைப் போன் மூலம் எச்சரித்தாங்களே!" மரகதம்மாளின் பதிலில் தலையும் சற்றுச் சுழன்றது! ஆகத் தன்னைப் பற்றிய விவரங்கள் இந்த வீட்டாருக்குத் தெரியும் போலவே... ஆக மேலும் கேள்விகளோடு குறுக்கிடாமல் கவனிக்கலானாள்.

"திருவிழா சமயத்தில் நம் பண்ணைவாசிகள் பழங்கால ஆதிவாசிகள் போன்ற உடை, அலங்காரத்தில் இருப்பார்கள் - அவர்களின் முன்னோர்களின் நினைவிற்கு மரியாதை செலுத்துவது போல். கொட்டும் அதற்கேற்ற ஆட்டமாய் இருந்தவர்களிடம் வசந்த் தன் திட்டத்தைச் சொல்ல, நம் ஆட்களும் ஒரு நாடகத்தை அரங்கேற்றிட்டாங்க."

இப்போது மாமி தொடர்ந்தார்.

"ஒரு பெண்ணைத் தேடி வரும் ஆணைத்தான் தனக்குப் பலியிடணும்னு எங்க மலைதேவியின்

கட்டளை... இத்தனை நேரம் உனக்காகத்தானப்பா காத்திருந்தோம்னு சொல்லி அந்தப் பம்பாய் பயலைப் பிடிச்சுக் கட்டிட்டாங்க. மண் பானைக்குள் ரெண்டு குண்டு எலிகளை விட்டுப் பானையின் வாயைச் சல்லிசு கிற்றுப் பாயால் மூடியாச்சு."

கதை மாமாவின் மூலம் தொடர்ந்தது.

"ஆதிவாசிக் கோலத்துல இருந்த ஆட்கள் மிரட்டினாங்களாம்.

"இந்தப் பானை வாயை உன் வயித்தோட வச்சு கட்டிருவோம். மறு பக்கம் பானையைத் தீவட்டியால சூடாக்க, வெக்கையிலிருந்து தப்பிக்க எலிங்க முதல்ல கிற்றைப் பிரிக்கும்... பிறகு இருப்பது உன் வயிறுதான்... அதையும் கடித்து, பிராண்டித் துளை போட்டுத் தப்பிக்க வழி பார்க்கும்னு மிரட்ட..."

கண்களை இறுக மூடிக் கொண்டாள், ப்ரீத்தி.

"எல்லாம் செல்ல மிரட்டல்தான்! இந்த எலி - கிலி தாளாமல் பயல் ஓடிட்டானாம்... இனி உனக்காகவோ, உன் சொத்துக்காகவோ கூட அவன் இந்தப் பக்கமாய்த் திரும்பியும் நிற்க மாட்டான்... என்ன - சனியன் தொலைஞ்சது...!"

ராஜேஷை இனிச் சந்திக்க நேராது என்ற நிம்மதியை விட, பிரவாகனை எப்போது காண்பது என்ற ஏக்கத்தில் தத்தளித்தது இவள் உள்ளம்...

ஓடிக் கொண்டிருந்தாலும் வெளியே வர முடியாத கடிகார முட்களைப் போல, உள்ளே ஓடிய எண்ணங்களை வார்த்தை யாக்கவே முடியாத அவஸ்தையில் உழன்றாள் ப்ரீத்தி.

நெருங்கிய உறவென்று கருதிய அண்ணன், சந்தானம் ம்பதி, மரகதம்மானும் கூடத் தன்னை உள்ளங்கையில் ந்திக் கொண்டாட, அவர்கள் யாரிடமும் தன் ள்ளத்தைத் திறந்து கொட்ட முடியவில்லை.

அதிலும் சந்தானம் மாமா ஒரு சில உண்மைகளைப் பாட்டு உடைத்ததில், அவளுக்குக் கோபமும் கூட!

“சினிமா, நாவல்களில்தான் இப்படியான திருப்பங்கள் ரத்தியம்னு நினைச்சேன், மாமா. மலேஷியாவில் ந்தித்த பிரவாகனின் எஸ்டேட்டிற்கே நான் இப்படி ருவேன்னு...”

“அதெல்லாம் நான் எதிர்பார்த்ததுதானம்மா!” என்றார் அவர் சாவகாசமாய், பல்லைக் குத்தியபடி.

“என்ன... தெரிஞ்சுமா... ஏதும் சொல்லாமல் என்னை ங்கே வழி அனுப்பி வச்சீங்க?”

“இல்லைன்னா அனுப்புவோமா? அறியாத இடத் க்கு, புது மனுஷர்களிடத்துக்கு அனுப்ப மனசுதான் ப்புமா?”

“ஆமான்டா செல்லம்... நீ கேட்டதுமே மாமா ன்னை வேலைக்கு அனுப்பச் சம்மதித்ததில் எனக்குக் காபந்தான் - பிறகுதான் விளக்கினார். பொண்ணு பாறது பிரவாகனின் எஸ்டேட்டிற்குத்தான் என்று.”

“ஆனா... அவருக்கு அதாவது பிரவாகனுக்கு அந்த லவரம் தெரியலையே? என்னை இங்கே பார்த்ததில் வருக்குக் கோபமோன்னு...” ஆரம்பித்தவள் தட்டைக் கடித்து மீதியை விழுங்கினாள்.

பிரவாகனது விளம்பரத்தைச் சற்றுப் பார்வையில் டும்படி வைத்ததுமே தான்தான் என்பதை ஒரு அசட்டுச் ரிப்பில் அள்ளி மறைத்தவர்,

“பிரவாகனிடம் நாங்க எதையும் சொல்லலையம்மா - முதலில் உன் நிச்சயதார்த்தத்தைப் பற்றி யாரிடமும் சொல்லலை. ஆக நீ திடீர்னு மலேஷியாவிலிருந்து, கிளம்பினதில் தவிச்சுட்டான்!” என்றார் நமட்டாய்.

“இதிலே விளக்கமெல்லாம் எதற்கம்மா? உன் அண்ணி யின் கோபம் ஆறும் வரையில் உனக்கு ஒதுங்கியிருக்க ஒரு இடம் தேவைப்பட்டது... வசந்தம் எஸ்டேட்ஸ் கௌரவமும் பாதுகாப்பானதும்னு தெரியும். ஆக நாங்க தடுக்கலை.”

அங்கு வந்த மரகதம்மானும் ஒத்துப் பேசினார்.

“நீ வந்தது எங்க நல்ல காலம் ப்ரீத்தி. அதுவரை வீடு வீடாகவே யில்லையே... ஒவ்வொரு நாளும் ஒரு திகிலோடு கண் விழிச்சிட்டிருந்தேன்.”

“நீங்களா... எத்தனை நிதானமாயும், துணிவாகவும் எல்லாவற்றையும் சமாளிச்சீங்க, பாட்டிம்மா.”

“மனசு ஓரளவு தைரியமாய் இருந்தாலும் உடம்பில் தெம்பில்லையே! ஆக நீ வந்தது பெரிய நிம்மதி. இந்த ராஜேஷின் தொல்லை தீர்ந்ததில் உனக்கும் நிம்மதிதானா?”

தலையாட்டினாலும் பிரவாகனைப் பார்க்கும் வரை மனசின் அலைபாயல் அடங்காது என்பது புரிந்தது.

வியாழக்கிழமை... விடிந்ததிலிருந்து நிலைகொள்ளாத தவிப்பு... ‘கிரட்ச்சஸ்’ எனப்படும் ஊன்றுகோலுடனும் கம்பீரமாகவே வந்தவனைக் கண்டதும் உள்ளம் இளகி உப்பு நீராய் வழிந்தது.

அதைச் சற்றுப் புருவம் உயர்த்தியே கவனித்தவன் -

“என்ன ப்ரீத்தி - ஒரு வாரம் நிம்மதியாய் இருந்தோமே - அதைக் கெடுக்க வந்து சேர்ந்தானே என்ற சோகமா? அல்லது நொண்டியாகிப் போனானே என்ற பரிதாபமா?

தன்னைக் காண வந்திருந்த மற்றவர்களுடனும் சற்றுப் பசி விட்டு, கட்டிலில் அமர முயன்றவனுக்கு உதவும் நாக்கில் ப்ரீத்தி நெருங்கினாள். ஒரு நன்றிப் புன்னகை புடன் வந்தவளின் தோளைப் பற்றியவனை அவளது அலறல் உலுக்கியது.

"என்ன... என்னாச்சு?"

எல்லோரது கவனமும் அவளில் குவிந்தது.

"ல்ல... ஒண்ணுமில்லை. தோளில் சுளுக்கு."

"முதலில் நோய் வரும். பின்புதான் டாக்டர் வருபார்... இங்கே மருத்துவர் வந்ததும் தோள் சுளுக்கிடுச்சு..." என்றவளின் கண் மருத்துவரிடம் ஜாடை காட்ட, ப்ரீத்தி ஒரு அவசர மறுப்புடன் விலகினாள்.

"ஒண்ணுமில்லை எல்லோருக்கும் காபியும் டீஸ்கட்டும் கொண்டு வரேன்," என்றபடி.

விட்டுப் பிடித்த மருத்துவர், சற்று நேரத்தில் அவளைத் தனியே அழைத்துப் பரிசோதிக்கவே செய்தார். பார்த்த முகம் கறுத்தது.

"ஒரு வாரமாய் இப்படிச் சுவனியீமல் விட்டிருக்கியேம்மா... சீழ் கட்டியிருக்குதே."

"தானாய் ஆறிடும்னு நினைச்சேன்... கனிம்பும் நடவினேன்."

ஆறிய மற்ற சிராய்ப்புகளைப் பார்வையிட்டார்.

"மற்றவை மேலோட்டமான உரசல்கள்... ஆனால் தோளில் அந்த முரட்டுக் கயிறு வசந்தின் பாரத்தோடு அரைமணி நேரமாய் அழுத்தியிருந்தது... சரியாய்க் கவனித்துச் சுத்தம் செய்யாததால் காயம் புரையோடிப் போச்சு... இனிச் சரியான மருந்தும் கவனிப்பும் தேவை. இப்ப சுத்தப்படுத்தறேன். விவரங்களைப் பெரியம்மா விடமும் சொல்றேன்."

இவள் கெஞ்சியும் மறுத்தும் பலனில்லை.

"இனி என் அறையிலேயே தங்கிடு ப்ரீத்தி - சுத்தம் செய்து கனிம்பும் தடவணும்!" - உத்தரவிட்டார் மரகதம்மாள்.

"தோளில்தானம்மா... நானே தடவிக்கறேன்."

"தடவிக் கவனித்ததைத்தான் பார்த்தோமே. டாக்டர் என்னைத்தான் திட்டினார்... இந்தக் குடும்பத்தைக் கருத்தாய்ப் பேணிய உனக்கு உன்னைப் பாதுகாக்கத் தெரியலையேம்மா."

கிளம்பிய கையோடு சந்தானம் மாமி சமையலுக்கு ஒரு பெண்ணையும் அனுப்பியதால் ப்ரீத்திக்குத் தேவையான ஓய்வு கிடைத்தது. அண்ணனும் போய் விட்டான் என்றாலும், திலீபன் அடிக்கடி வந்து மணிக் கணக்காய்ப் பேசியது ஆறுதல்தான் - தோள்பட்டையை அழுத்தும் உள்ளடைகளைத் தவிர்த்து தளர்வான ரவிக்கையுடன் சேலையைப் போர்த்திக் கொள்வதால் பிரவாகனின் அறைப் பக்கம் போவதையும் முடிந்தளவில் தவிர்த்தான்.

அவனைப் பத்து நாட்களுக்கு முன் அள்ளி அணைத்துத் தான் ஆவேசமாய் முத்தமிட்டதை நினைத்து நினைத்துக் கூசினாள்.

அவனைப் பார்த்ததுமே வெட்க நண்டுகள் உடம்பெங்கும் ஊர்ந்தன.

ஆனால் சந்தர்ப்பம் எப்போதும் இவளுக்குச் சாதகமாயில்லை.

"சின்னவருக்கு இந்தச் சப்பாத்திய கொண்டு தந்திடேம்மா. நான் சிறுசுகளைக் குளிப்பாட்டறேன்!" - என்று தேனம்மா பதிலையும் எதிர்பாராமல் போய் விட பிரவாகனின் முன் போய் நிற்கத்தான் வேண்டியிருந்தது.

அவன் சாப்பிட வாகாய்த் தட்டை வைத்துக் குவளை... நீர் நிரப்பிய பின், அறையைச் சுத்தம் செய்யும் சாக்கி... ஒதுங்கினாள்.

“ரொம்ப நன்றி!” - என்றான் சாப்பிடாமல்.

“பரவாயில்லை.”

“சாப்பாடு பரிமாறியதற்காய் இல்லை, ப்ரீத்தி... என்னைக் காப்பாற்றியதற்காய்...”

“யாரும் இதையேதான் செய்திருப்பாங்க.”

“தோள்கள் இப்படிப் புண்ணாகும்படியா?”

“முதல்ல சாப்பிடுங்க.”

“ம்ம்... ஏதேனும் கனத்த துணியைத் தோளில் வைத்துப் பிறகு அதில் கயிறை அழுத்தியிருந்தால்... இத்தனை சேதமாயிருக்காது...”

“அதெல்லாம் யோசிக்கலை. தவிர அது கயிறை வழக்கவும் செய்திருக்கலாம்.”

“அத்தனை சிரமத்தில் என்னை மீட்காவிட்டால் என்ன? ஜீப்பை அனுப்பித் திருவிழாவிலிருந்து நாலு பேரை அழைத்து வரச் செய்து...”

“மொத்தக் கூட்டமும் திரண்டு வந்திருக்கும். ஆளாளுக்கு ரெண்டு யோசனைகளேனும் சொல்ல, குழப்பத்தோடு மீட்பு நேரமும் அதிகமாயிருக்கும்...” என்றாள் சிறு அலுப்புடன்.

அவனது புருவங்கள் பாராட்டாய் உயர்ந்தன.

“அதுவும் சரிதான்... ஆனால் ராஜேஷை விரட்டறதில் அத்தனை பேரும் கில்லாடித்தனமாய் நாடகமாடி... நீ மட்டும் அங்கிருந்திருந்தியானால்...”

இவளது உடல் சிலிர்த்தது.

“அந்தக் காட்டுமிராண்டித்தனத்தை நல்ல வேளை தான் பார்க்கலை... அந்த எலிக் கொடூரமெல்லாம்... முன்பு நடந்திருக்கா என்ன...?”

அச்ச அருவருப்பில் அவளுக்கு வாய் குழறியது.

“காட்டுவாசிகளுக்குப் பிரியமான தண்டனை அது... ஆனால் அன்று பானையோடு எலிகளும் இருந்தது தற்செயலாய்தான்! ஆனால் அந்த ராஜேஷ் அலறியதும்... பிடரியில் காலிடிக்க ஓடிய அழகும்...”

குறும்பும் சிரிப்பும் பேச்சுமாய்ச் சாப்பிட்டவன், இவளது உதவியோடு கையையும் கழுவித் துடைத்தான்.

“இப்படி வந்து உட்கார், ப்ரீத்தி!” என்றபடி அவன் கட்டிலைத் தட்ட, இவள் முகம் ஒரு விதமாய்ப் போனது.

“வேற ஒன்னுமில்லை. உனக்கு மருந்து தடவத்தான்.”

ஏற்கெனவே சரியாயிருந்த துப்பட்டாவை மேலும் இழுத்துப் போர்த்தினாள்.

“மருந்தா... என் மருந்து பாட்டியம்மாவிடம் இருக்குது.”

“இதோ... என்னிடம் வந்திருச்சே!” மந்திரக்காரன் போல மருந்தைக் காட்டினான்.

“பாட்டியம்மாவிற்குச் சளி... அடுக்கடுக்காய்த் தும்பலோடு... அதைச் சற்றுப் பலவீனமாயிருக்கும் உனக்குத் தந்துடக் கூடாதேன்னு மறுபடி உன்னை உன் அறைக்கே மாற்றி, மருந்திடும் வேலையையும் என்னிடம் ஒப்படைச்சிருக்காங்க.”

சிவந்த முகத்துடன் கை நீட்டினாள்.

“ல்ல... தேனம்மாவிடம் தந்து தடவிக்கறேன்.”

“உன் பலம் உடம்பில்தான் போல, எறும்பைப் போல! என்றான் சம்பந்தமேயின்றி.

“எறும்பு பலம் மிக்கதா?”

“சிங்கம், புலி, ஏன் - யானையை விடவும் ஏறும்பின் கீழ் அதிகம். ஏன்னா அது மட்டும்தான் தன் எடையை விட ஏழு மடங்கு அதிக எடையைத் தூக்கிப் போகக் கூடுமாம்!”

“ஓஹோ... சரி..”

கொண்டு வந்த தட்டு, பாத்திரங்களை எடுக்கத் துணிந்தவளை அவனது கரம் பற்றியது.

“பலம் சரி... ஆனால் புத்தி உனக்குச் சற்று மந்தம் போலவே, பரீத்தி! பெரியவங்களே என்னிடம் மருந்தைத் தந்த பின் ஏனிப்படி முரண்டு பண்ணே?” என்றவன் அவளை அழுத்தி உட்கார வைத்தான்.

துப்பட்டாவோடு தோளில் துணியையும் விலக்க, மூச்சைப் பிடித்தபடி இருந்தான். அவன் கால்களை நோக்கச் செய்து விடுவோமோ என்ற அச்சத்தில் திமிறவும் இல்லை.

அவன் மூச்சு சட்டென இழுபட்டது...

“கடவுளே... இத்தனை புண்ணாகும் வரையா...?”

“இப்ப வலி குறைஞ்சிடுச்சு..”

அவனது விரல்கள் மிக மென்மையாய்க் களிம்பை வழண்ட தோலின் மீது பூசின... கூடவே மிருதுவாய் அவனது மூச்சுக் காற்றும் இவளது தோளிற் குச் சாமரம் வீசியது. அந்த வெப்ப சுகத்தில் வலி முற்றிலும் ஆவியாகி விட்டது போன்ற சுகம்...!

மறுதோளிலும் கவனமாய்ப் பூசியவன் சாவதானமாய்க் கேட்டான்.

“பாட்டிம்மா இன்று பாயசம் செய்து அனுப்பறேன் னாங்களே... எங்கே காணும்?”

“தெரியலை. இனிப்புச் சாப்பிடணும் போலிருந்தால்... கடலை மிட்டாய் இருக்குது - எடுத்து வரட்டா?”

“ல்ல... வீட்டில் விசேஷம்னால் செய்யும் இனிப்பைச் சொல்றேன்...”

“ஓ?” என்றவன் சற்றுத் தயங்கிப் பின் தாளாமல் வினவினான்.

“என்ன விசேஷம்?”

“சற்று முன்னேதான் சேதியை அவங்க காதில் போட்டேன். உடனே குஷியாகிப் பாயசம் செய்யணும் டான்னாங்க...”

இவளுக்குள் குறுகுறுவென்றது.

சேதி என்னவென்பதைச் சொல்லாமல் இழுத்தடிக் கிறானே என்ற எரிச்சல்!

சற்றே அதையும் வேடிக்கை பார்த்தவன் திருவாய் திறந்தான். “மாலினி கல்யாணத்திற்குச் சம்மதிச்சுட்டா. இத்தனை நாளாய் நாம காத்திருந்தது இதற்குத்தானே? சொன்னதும் பாட்டிம்மாக்குத் தலைகால் புரியாத சந்தோஷம்... ஆனா பாயசம்தான் இன்னும் வரலை...”

இவளுக்குத் தன்னுயிர் தன்னிடமிருந்து உருவப்பட்டது போலிருந்தது. கண்கள் இருட்டு.

“பால்... எடுத்து வரேன்...” முணுமுணுத்தபடி நகர்ந்தான். கால்கள் ஏனோ இரும்பு போலாகி இருந்தன.

“ம்ம்... நீயும் சம்மதம் சொல்லிட்டா பிரச்சனை இல்லை.” அவன் சொல்ல... இவளது அயர்ச்சி ஆத்திரமானது.

“என்ன சம்மதம்?”

“நீயும் என்னைக் கல்யாணம் செய்துக்கத்தான்.”

அந்தக் கோணலான சிரிப்பு இவளுக்குப் புரியவே யில்லை. விளையாடுகிறானா?

“காட்டுக்குள் நாட்டின் சட்டதிட்டமெல்லாம் தேவை இல்லைன்னு முடிவு பண்ணியாச்சா..? என்ன பேச்சு.. ச்சே..”

“ஏன் இதற்கென்ன சட்டம் திட்டமெல்லாம்?”

“ரெண்டு பெண்கள்... அதுவும் ஒரே சமயத்தில்... உங்க... மனைவியாகச் சம்மதிக்கணும்னு நினைக்கறது அயோக்கியத்தனம்... காட்டுமிராண்டித்தனம்!”

அவளது சிறலை மிக ரசித்தவன் போல வாய்விட்டுச் சிரித்தன் பிரவாகன்.

23 “இதை... இதை மட்டும் திலீபன் கேட்டான்னா போச்சு. ஏன் வலது காலையும் உடைச்சிடுவான்.

‘இத்தனை நாள் மாலினிக்காய்த் தவ மிருந்தது நான். இப்ப ப்ரீத்தியோடு என்னவளையும் அடிச்சிட்டுப் போகத் திட்டமா?’ன்னு குதறிடுவான்.”

சிரிப்பின் ஊடே விளக்கியவன் மேலும் சிரிக்க. ப்ரீத்தி முகத்தில் நிறைய அசட்டுக் களை.

எச்சில் தட்டுடன் அவசரமாய்ச் சமையலறைக்குள் போனவளின் உள்ளமும் உடலும் தாள முடியாத இன்பத்தில் தள்ளாடின.

ஆக மாலினியைக் காதலித்தது திலீபன். யாருமற்ற அந்த இருவருக்குமாகத்தான் பிரவாகனின் குடும்பம் மருகியிருக்கிறது. யோசித்துப் பார்க்க, மாலினி தனக்கு எஸ்டேட் வாழ்வு பிடிக்காதது பற்றிச் சொன்னாளே தவிர யாரை மனதில் நினைத்திருந்தாள் என்பதைப் பற்றிக் கோடியும் கூடக் காட்டவில்லை. பிறரைப் போல ப்ரீத்

திக்கும் விவரம் தெரிந்திருக்கும் என்று கருதியிருக்கலாம்... தானோ முடிச்சுகளைத் தப்பாய்ப் போட்டு மூளையும் கொதித்துப் போய்...

‘நீயும் சம்மதித்து விடு!’ என்று தன்னைக் கேட்பானேன்? பிரவாகனைத் தவிர வேறு யார் இங்குண்டு... ‘என்னைக் கல்யாணம் செய்து கொள்...’ என்றுதானே சொன்னான்?

இதயத்திற்குள் பட்டாம்பூச்சியின் சிறகடிப்பு.

பரவசம்தான்... ஆனால் பழசை மறப்பது எப்படி?

‘சாதாரணமான இவள் எனக்கு இரண்டு நாட்களுக்கும் மட்டுமே!’ என்று முன்பு நண்பர்களுடன் அடாவடி பேசியவன், ஏன்... எப்படி மாறினான்?

இப்படித் தனக்காய்த் தோளைப் புண்ணாக்கிக் கொண்டாளே என்ற பரிதாபமா?

சமைத்து, வீட்டை அழகுபடுத்தி... தோட்டத்தையு பராமரிக்கிறாளே என்ற திருப்தியினாலா...?

ஆனால் இனியும் தான் பம்மிப் பதுங்கக் கூடாது.

தினம் மூன்று குவளைகள் பால் அவன் அருந்த வேண்டும் என்பதால் கலந்தெடுத்துக் கொண்டு அவன் அறைக்குள் மறுபிரவேசம் செய்தான்.

தலையணையை உயர்த்தி வைத்து அதில் வெ உல்லாசமாய் இவளது வரவுக்கென்றே காத்திருப்பவனைக் கடுகடுவென்றே பார்த்தான்.

“பால் சரி - பாவையும் சரி - பார்வைதான் சரியில்லை!”

அஞ்சிய தொனியில் கிண்டலடித்தான்.

“உங்க எண்ணமும் சரியில்லை என்பதைச் சொல்லத்த வந்தேன். பரிதாபங் கொண்டு என்னிடம்... என்னை.

இவளை மிக உன்னிப்பாய்க் கவனித்தான்.

“உன்னை முதன் முதலாய்ப் பார்த்ததுமே... என் மனதில் சலனம் ஏற்பட்டுடுச்சு, ப்ரீத்தி...” என்ற குரலில் கேலியோ கபடமோ இல்லை.

நம்பாதவளாய் உதடு சுழித்தாள்.

“இல்லை - முதலில் என்னைக் கண்டதுமே நான் அத்தனை அழகில்லை என்பதைத்தான் குறிப்பிட்டேனே.”

அவன் புருவம் சுழித்தாலும் தொடர்ந்தான்.

“உங்க அண்ணி மிக வெளுப்புன்னு கேள்விப்பட்டேன்... நீ நிறம் மட்டாயிருந்தால் தங்கைன்னு யூகித்தேன்னு சொல்லலை?”

“ம்ம்... மனைவியின் வெள்ளைத் தோலில் மயங்கிய விவேக் அவளே சரணம்னு கிடக்கறான்ற பேச்சு என் காதில் விழுந்ததால்... நீ அவர் மனைவியில்லை என்பதை யூகித்தேன்... அன்றே இருளில் என்னைக் கட்டிக் கொண்ட நீ என்னை விடாதிருக்க... உன்னைக் காலம் எல்லாம் காக்கணும்ற தாபம் என்னுள்...”

அந்தச் சம்பவத்தின் ஞாபகத்தில் இவளது கண்களும் மயங்கின. “எளிய பெண் எஸ்டேட்டின் வாழ்வு முறைக்குப் பழகி அதை ரசிப்பவள்... பேசிப் பழக இயல்பும் இன்பமுமானவன்னு நானும் ரசித்தேன்... ஆனால்...”

கேள்வியோடு நிமிர்ந்தாள்.

“உன் நிச்சயிக்கப்பட்ட திருமணம் பற்றி என்னிடம் மூச்சும் விடாததில் எனக்கு அதிர்ச்சிதான்! டாலி வெங்கட் மூலம் தெரிந்த உண்மைகளில் அயர்ந்து அங்கிருந்து போயிட்டேன். சந்தானம் சாரிடம் குடைய சில விவரங்கள் கிடைத்தன. வலுக்கட்டாயமாய் இரு

பெண்கள் வந்து உன் விரலில் மோதிரத்தைத் திணித்ததாய்... அதைத் திருமண நிச்சயதார்த்தம்னு கொள்ள முடியாது. பிறகு...”

பாலைப் பருகும் சாக்கில் அவன் நிறுத்த, இவளா தாள முடியவில்லை... “பிறகு?”

“பாட்டியம்மாவிடம் நீ அது குறித்துப் பேசினாயாம். புரிந்தது. ஆனாலும் இரண்டு நாட்களாய் நன்கு பழகி என்னிடம் நீ ஒரு வார்த்தை... ஒரு புன்னகை கூட தராமல் விலகியது எனக்கு ஏமாற்றம்தான். ப்ரீத்தி. உன்னிடமிருந்து நான் அப்படியொரு முரட்டு விலகலை எதிர்பார்க்கலை. அதற்கு நீதான் விளக்கம் சொல்லணுமே ஆனால் பாட்டியோ,

‘பெண்கள் அப்படி எல்லாவற்றையும் சட்டுச் சொல்லிட மாட்டாங்க... ப்ரீத்தி மனதில் என் ஆற்றாமையோன்னு...’”

“சரியாகவே சொல்லியிருக்காங்க. சில நாள் பழகத்தில் நான் என் சரித்திரத்தையே உங்க முன் பிரித்து போடணும்ற கட்டாயமில்லையே...?”

“அப்படி விலகி ஓட வேண்டிய காரணமுமில்லையே.. மடக்கினான்.

“காரணங்களை உங்க முன் உடைக்க வேண்டிய மில்லை.”

தோல்வியின் கெஞ்சதலுடன் அவளது கைகள் இவளை நோக்கி நீண்டன.

“ப்ளீஸ் ப்ரீத்தி... கால் ஒடிந்த வலியெல்லாம் உ பொருட்டாகவே யில்லை... ஆனால் நீ வெறுத விலகினபோது... மனதே நொறுங்கினது போன்ற வல் கன்னிக்காட்டில் கால் தவறி நான் விழுந்தபோது கூட மனசு முழுக்க உன் நினைப்புதான்... அந்

தடுமாற்றத்தில்தான்... விழும்போது நான் சொன்னதும் கூட உன் பெயர்தான்... நீ அறியாமல் எடுத்த வைத்திருந்த உன் கைக்குட்டையைத்தான்... அது என் சட்டைப் பையில் இருந்தது..."

"ஓ... அதைத் தந்துதான் செல்வாவை அனுப்புனீர்களா?"

இளகிய உணர்வுகளுடன் நெருங்கியவள், அவனது கைகளைப் பற்றினாள்... அவனது விரல்கள் அவசரமாய்ப் பிடியை இறுக்கின.

"ஏன் ப்ரீத்தி... ஏன் விலகிப் போற?"

உள்ளே உருகினாலும் மௌனமாகவே நின்றாள்.

"காரணம் ஒன்று... இருக்கில்லையா?"

சின்னத் தலையசைப்பு.

"அது என்னன்னு சொன்னால்தானே எனக்குத் தெரியும்?"

"நீங்க சொன்ன காரணம் உங்களுக்கே தெரியாதுன்னா எப்படி?"

இவளது மிடுக்கில் மிரண்டவன் மேலும் தணிந்தான்.

"நிஜமாவே தெரியலைம்மா... என்ன கோபத்தில் அப்படி விலகினே?"

'என்னை அழகியில்லை - சாதாரணமானவள் என்று நீ சொன்னதால்!' என்று கத்தித் தீர்க்க முடியாமல், அவளது பெண்மையின் பெருமிதம் அவளைத் தடுத்தது... அவசரத்துக்கு ஒரு பொய்யைத் தேடி அவன் முன்னே வீசினாள் -

"ஏன்னா... எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கலை... ஏதோ ரெண்டு மூணு நாட்கள் பழகினோம்... அதற்கு மேல் அதற்கு எந்த முக்கியத்துவமும் தரக் கூடாதுன்ற ஜாக்ரதை... அவ்வளவுதான்."

பிரவாகனை வாயடைக்கச் செய்து விட்டாலும் அதனால் இவள் மனதிற்கு எந்த நிம்மதியும் இல்லை மறுநாள் வந்த மருத்துவர் பிரவாகனை விட்டு இவளையே கவலையுடன் கவனித்தார்.

"உன் அதிர்ச்சிதான் அதிகம் போலவேம்மா, ப்ரீத்தி டானிக்கைக் குடிக்கறியா? தூக்கத்திற்கு மாத்திரை தரவா? கண்ணுக்குக் கீழே இப்படிச் சுருவையைக் கட்டியிருக்கே!"

என்றவரை வைத்தியப் பெட்டியைத் தூக்கிவந்த ராமி இடைமறித்தார்.

"அதிர்ச்சிதான் டாக்டர்ய்யா. எங்களிடில் உடனே கொழுமோரு தந்திருப்போம்... சின்னவர் போயாச்சுன்; நினைச்ச இவங்க அழுததைப் பார்க்கணும்... அவ மாருல விழுந்து கதறி..."

"ராபின்... என்னதிது."

ப்ரீத்தி குறுக்கிட்டு அதட்டினாள்... பிள்ளைகளும் பேச்சின் திசை திரும்பியது.

இரவு பெளர்ணமியின் பால் ஒளியில் அனாதைத் தோட்டத்தில் யோசனைகளுடன் நிற்க, ஒரு வலிய இவளைப் பூச்செண்டாய்க் கருதி மிக மென்மையாக சுற்றியது.

திமிறினாள்.

"ஷ்.. ப்ரீத்தி... அசையாதே... நான் ஒற்றைக் கை மனிதன். தடுமாறினால் ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து உடனே நேரும். நீ உண்மையைச் சொல்லாத வரையில் உன்னை விடவும் மாட்டேன்."

ஊன்று கட்டையோடு நின்றவனை நெட்டித் தள்ள முடியவில்லை. ஆக, முடிந்தவரை நெனிந்தாள்...

“குழந்தைங்க... வரலாம்...”

“அவுங்க படுத்தாச்சு.. வேற யார் இந்தப் பனிபூ நிலவுமாய்க் கொட்டும் ராத்திரி வெளியே வரப் போறா...?”

இவளது அசைவுகள் அவர்களை மேலும் நெருக்கியது போலப் பட, அசையாமல் நின்றாள்... அதுவரை அசமந்த மாய்க் கிடந்த இதயம் எம்பிப் படபடக்க ஆரம்பித்தது.

“சொல்லு, ப்ரீத்தி.”

“என்ன... எதைச் சொல்ல?”

“என்னை விசேஷமாய் நீ நினைக்கலை... பிடிக்காத தால்தான் அப்படியே மலேஷியாவில் மறைஞ்சிட்டே... அதான?”

நிலவும் பனியுமான அந்த இரவில், அந்த அணைப் பிற்குள் பொய் சொல்ல மனம் வரவில்லை...

சுற்றிலுமிருந்த வெள்ளை டெய்சி பூக்களோ -

‘உண்மையைச் சொல்லிவிடு!’ என்று ஆடி ஆடி ஊக்கின.

“இல்லை...”

“சரி... பின்னே?” காதுக்கருகே மிகக் குனிந்து கேட்க, இவளது உடம்பெங்கும் குறுகுறுத்தது.

“கொஞ்சம்... விலகினால் சொல்லிடறேன்.”

அணைத்தது போலவே மென்மையாய் விலகியது அவனது கரம்.

அவன் நெஞ்சோடு சாய்ந்திருந்த கதகதப்பு நீங்க, வெகு வெறுமையாய் இருந்தது... ஆனால் அந்நிலையில் பேசும் திறனுமில்லையே...

செருமியபடி தன் கைகளைப் பார்த்திருந்தாள்.

“மறுபடி சிறைக்குள் அடைச்சிடவா?”

“ல்ல... அது வந்து... எஸ்டேட் வாழ்க்கைக்குப் பயன்படும் மனைவியாய் இருப்பேன்னு... நீங்க இந்த முடிவிற்கு வந்திருக்கலாம். ஆனால் ரெண்டே நாட்களுக்கான சாதாரணப் பெண் நான்னு நீங்க... அதை... மறந்திருக்க மாட்டீங்க...”

“இதுவா என் கேள்விக்கான பதில்?”

“சற்று யோசித்தால் புரியும்... அதுவும் கன்னிக்காடு மிகத் தனிமைப் பிரதேசம். அங்கே உங்களோடு வாழ்நாளாகக் கழிக்க என்னைப் போலச் சாதாரணப் பெண்தான் சரின்னு... மனசைக் கல்லாக்கிட்டு முடிவு பண்ணியிருக்கீங்க...”

“எது... என்ன முடிவு?”

“என்னைக் கல்யாணம் பண்ணிக்கறது...”

நீளப் பெருமூச்செறிந்தான்.

“நிலவின் ஒளியில் மூளை குழம்பும்னு பெரியவங்க சொல்வது உண்மைதான் போல... அதென்ன வார்த்தை சாதாரணம்ங்கறே?”

“அது நீங்க உபயோகித்த வார்த்தைதானே.”

“ச்சு.. ப்ரீத்தி - வார்த்தைகளை யாரும் சொந்தம் கொண்டாட முடியாது. ப்ரீத்திங்கறது உன் பெயர்தான் ஆனால் அதை உன்னை விடப் பிறர்தானே அதிகம் உபயோகிக்கறது?”

குழப்பமும் கேலியும் கலந்த அவன் முகம் அந்நிலை ஒளியில் மிக வசீகரமாய்த் தெரிந்ததைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். அவனது விழிகள் அசாத்திய ஒளியுடன் எதிரே நின்றவளை விழுங்கின.

அவசரமாய்க் குனிந்து கொண்டாள்.

“ராபினிடம் பேசினேன், ப்ரீத்தி.”

பதட்டத்தில் தலை மேலும் தாழ்ந்தது.

“விசேஷமான பிரியம் இல்லாதவங்களுக்கு— அதென்ன சொன்னே நேற்று? பிடிக்காத எனக்கு... முத்தம் மட்டும் தரலாமா ப்ரீத்தி? அதிலும் ஒன்றிரண்டு அல்ல... மயங்கிக் கிடந்த எனக்கு நீ நிறைய முத்தங்களை வாரி வழங்கியதாய்ச் சொன்னார்!”

தடுமாறிப் பின் மெள்ளப் பேசினாள்.

“உங்க... உங்க இதயம் துடிக்குதான்னு குனிஞ்சு உங்க மார்பில் காது வைத்துக் கேட்டதை...”

“சரி?”

“துடிப்பில்லாதது போலப் பட்டது... ஆக...”

“ஓஹோ.. வாயோடு வாய் பொருத்திச் செயற்கைச் சுவாசம் தந்து உயிர்ப்பிச்சை அளித்தாயா? ஆனால் ராபின் நீ என் நெற்றி, கன்னத்தில்தான் உதடுகளை ஒற்றினதாய்ச் சொன்னார்?”

அதற்கு மேலும் தாள முடியாதவளாய் தன் அறையின் அடைக்கலத்தைத் தேடி ஓடினாள்!

முடிவில்லாத கண்ணாமூச்சி ஆட்டம் போலிருந்தது அது... பிரவாகனின் மனசு தெரிந்தும் மறைந்தும் ஆடிய ஆட்டம்!

புரியாமல்... அவன் முழு மனதைப் பிடிக்க முடியாமல் தவித்தான்.

அன்றைய பெளர்ணமி இரவிற்குப் பிறகு அவன் இவளிடம் அந்தரங்கமாய் ஏதும் பேசவில்லை... ஆக இங்கே ஒரு வாரமாய் ஏக்கம் வளர்ந்தது!

மூன்று நாட்களுக்கு முன்பு ஜோடியாய் வந்த திலீபன், மாலினியைக் கண்ட வீடு திமிலோகப்பட்டது. விருந்தும் பேச்சும், சந்தோஷ வாழ்த்துதல்களும், பரிசுகளுமான கொண்டாட்டம்!

அத்தனையையும் ரசித்த மாலினி பிறகு ப்ரீத்தியைத் தேடி வந்தாள்.

“எல்லாம் கேள்விப்பட்டேன், ப்ரீத்தி...”

என மற்றவள் ஆரம்பிக்க, இவளுக்குத் ‘திக்கென்றானது.

“என்... என்ன?”

“நீ வசந்தைக் காப்பாற்றியது.. தோள் அறுபட்டது கூட உணராமல் அவரைச் சுமந்தது எல்லாம்.

“யாருமே அதைத்தான் செய்திருப்பாங்க. முதல்ல உன் கதையைச் சொல். நான்... இதை... உங்க கல்யாணத்தை எதிர்பார்க்கலை... ஆனா ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கு...” திக்கித் திணறினாள்.

“என்ன ப்ரீத்தி இப்படிச் சொல்றே? இங்கே கால மெல்லாம் கிடக்க முடியாதுன்னு நானே உன்னிடம் சொன்னேனே?”

“அது வந்து... உனக்கும் திலீபனுக்குமாய் முடிச்சுப் போடலை நான்.”

“பின்னே... ஓ...” ஆச்சரியம் பொங்கச் சிரித்தாள். “அப்ப வசந்திற்கு உன் மேல் நோக்கம்ன்றது உனக்கு... எப்பதான் புரிஞ்சது?”

இவளது கைகள் சில்லிட்டன.

மாலினியின் பேச்சின்படி எல்லோரும் அறிந்த விவரம் போலவே பிரவாகனது காதல்! அது.. தனக்கு மட்டும் புரியாமல்...

“பார்த்த கணத்திலிருந்தே உன் மீது ஈர்ப்பு என்றாரே னுஷர்!”

ஆக ஆரம்பத்திலிருந்தே அவனுக்குத் தன் மீது தனிச் சம்தானா? அதனால்தான் நிச்சயதார்த்தம் பற்றிக் க்ளவிப்பட்டதும் ஆத்திரமா? தன் கைகுட்டையையும் ித்துத் தன்னுடன் வைத்திருந்தானே? உரிமை அன்றி ன்றிரவு அப்படி அள்ளித் தூக்கிப் போயிருப்பானா?

பிறகேன் தன் மீது எரிச்சலைக் காட்டினான்?

முக்கியமாய் ஏன் பிற ஆண்களிடம் தன்னைப் பற்றி த்தனை கீழ்த்தரமாய்ப் பேசிச் சிரித்தான்?

மாலினியிடம் கூட அதைச் சொல்லக் கூசியது. ாளிற்குத் தடவிய களிம்பு போல, மன அதிர்ச்சிக்கு, தன் புரையோடிய புண்ணிற்கு ஏதேனும் மருந்து ருந்தால் தேவலை!

ஆனால் இனியும் மறைப்பதில் பயனில்லை.

ஏதோ தான் தப்பே செய்யாதவன் போல -

‘உன் அன்பு ஏன் எனக்கில்லை?’ என்று பசப்பு னிடம் உண்மையைப் போட்டு உடைக்க வேண் பதுதான். தனக்குள்ளேயே பொருமியவளுக்கு மாலினி ன் பேச்சு கேட்கவே இல்லை.

ஆக அவள் ஒரு அழகிய புடவையைத் தன் கையில் வத்தபோது, மலங்க மலங்க முழித்தாள்!

“உனக்கென்றே நெய்தது போலில்லை இது?”

“ஓ...?”

“தோள் புண் முழுக்க ஆறிடுச்சுல்ல ப்ரீத்தி... உன் ளவிற்கு உத்தேசமாய் நான் தைத்து எடுத்து வந்த ிக்கை இது. போடேன்...”

“இது எனக்கா?”

“அடுத்த மணப் பெண்ணிற்கு என் பிரிய பரிசுன்னு நீளமாய் வாழ்த்தினேனே... அதெல்லாம் காதில் விழலையா?”

“முதல்ல உன்னைப் பற்றிச் சொல் மாலினி... உனக்கு எஸ்டேட் வாழ்வு பிடிக்காதே... பயமாச்சே?”

“வசந்த... அதான் உன் பிரவாகன் அதைப் பற்றியெல்லாம் உன்னிடம் சொல்லலையா?”

ஒரு வாரமாய் அவன் ஏதுமே தன்னிடம் பேசாததை மறைத்து வெறுமே தலையசைத்தான்.

“திலீபன் தன் எஸ்டேட்டை விற்று விட்டார்!”

“என்ன... இனி என்ன செய்விங்க?”

“முதல்ல யாருக்கு விற்றார்னு கேள். வசந்த பிரவாகன் சார்தான் தயவாய் நல்ல விலைக்கு எங்க பண்ணையை வாங்கினது!”

“ஓ... அப்ப இனி நீங்க இங்கே...?”

“இருக்க என் பயம் இடம் தரலையே! இனி திலீபனின் வீடு ஒரு மருத்துவமனையாய் இயங்கப் போகுது. ஒரு ஓய்வு பெற்ற மருத்துவத் தம்பதி இங்கே வரச் சம்மதியாச்சு! பண்ணை உங்களுடையதோடு இணைந்து விடும்... பிறகு அதில் ஒரு ஆரம்பப் பள்ளிகூட ஆரம் பிக்கும் உத்தேசம் வசந்திற்கு இருப்பதாய்ப் படுது... காரியம் யாவிலும் கை கொடுக்கத்தான் நீ இருப்பியே...!”

“நீங்க...?”

“விற்ற பணத்தில் ஒரு ‘ஷாப்பிங் மால்’ உரு வாக்குவதாய் யோசனை. ஏற்கெனவே என் கடைக்கு அருகே விற்பனைக்கிருந்த நிலத்திற்கு முன்பணம்...

முழுக்கக் குளிரூட்டப்பட்ட பல்பொருள் அங்காடி... நுழைந்தால் எல்லாமே ஒருசேர வாங்கிடலாம்னு வாடிக்கையாளர்கள் தேடி வரும் வகையில்!"

"வாழ்த்துக்கள் மாலினி... ஆனால் இவர்தான் பாலம்! கன்னிக்காட்டை வாங்கவே வங்கியில் கடன்... அதோடு இதுவும்னால்."

"கரிசனம் இருக்காதா பின்னே? கோடீஸ்வரி, உன் கரிசனை இருக்க என்ன குறை? ஆனால் வசந்த் மனைவியின் காசில் கைவைக்கும் ஆளாயும் தோணலை. அதுதான் பிரச்சனை!"

ப்ரீத்திக்குத் தலை சுற்றியது.

"என்ன மாலினி... எனக்கேதும் புரியலையே... அதுவும் என்னைப் பற்றி?"

"சந்தானம் மாமான்னு உனக்கு வேண்டியவங்க வந்திருந்தாங்களாமே?"

"ஆமாம்... வந்து தங்கினாங்க."

"மரகதம் பாட்டியிடம் உன் சொத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாங்களாம். அந்தப் பணத்திற்காய்த்தான் அந்தக் கெட்ட பயல் ராஜேஷ் உன்னைப் பார்க்காமலேயே துரத்தியிருக்கான். உங்கப்பா உனக்காய் விட்டுப் போன சொத்தை அந்த மாமா பெருக்கியிருந்தார் போலும்..."

ப்ரீத்தியின் மனம் பூரித்துப் போனது - தான் பணக்காரி என்ற கர்வமல்ல அது. பிரவாகனுக்கு உதவக்கூடும். அவன் சுமையை இலகுவாக்கத் தன் காசால் முடியும் என்ற பரவசம்... பரிவு!

தன் உணர்வுகள் தன்னை மீறிப் பாய்வதைப் புரள்வதைத் தடுக்க முடியாமல் திகைத்திருந்தாள்.

எல்லாம் சரிதான்... அன்று மட்டும் ஒட்டுக் கேளாமலேயே இருந்திருந்தால்... எத்தனை நல்லது... இப்போது சுகமாய்க் கூட இருந்திருக்கலாம்!

ஆனால் அந்த ஞாபகம் எந்த மகிழ்வையும் உணர விடாமல் உள்ளத்தை அறுத்து அறுத்து ரணமாக்கியது!

"எனக்காய்த் திலீபன் செய்தது பெரிய தியாகம்தான், ப்ரீத்தி. தனக்குத் தெரிந்த, விரும்பிய வேலையை, சொத்தை விட்டுவிட்டு... புது இடத்தில் புதுத் தொழிலைத் தொடங்கப் போகிறார்... ஆனால் அதில் நிச்சயம் ஜெயம்தான்... எங்க அன்பு எங்களைப் பாதுகாத்து, வெற்றியும் தரும் இல்லையா?"

"நிச்சயமாய்."

"சரி. அப்ப இந்தப் புடவையைக் கட்டு..."

கெஞ்சிய மறுப்புகளைப் பொருட்படுத்தாமல் ப்ரீத்தியின் சேலையை உருவியவன், தோழிக்கு உடுத்தி அலங்கரிப்பதில் மும்முரமானான்.

தேர்ந்த விரல்கள் விரைவில் கச்சிதமாய் வேலையை முடித்தன!

"யப்பா... எத்தனை அழகு நீ... எளிமையிலும் அழகுதான் என்றாலும் இப்படி பட்டு, நகையில் சொக்க வைக்கிறே."

"கேலி பண்ணாதே, மாலினி!" என்றாள் வருத்தமாய்.

"கேலியா... கண்ணாடியையேனும் நம்பறியா...? இப்ப பாரு, பெரிய தாமரை மொட்டு போலில்லை நீ?"

நீண்ட நிலைக்கண்ணாடியில் தெரிந்த தன் முழுப் பிம்பத்தைக் கண்டவளுக்குத் தன் கண்களைச் சிமிட்டவும் மறந்தது.

வெளிர் சிவப்புப் பட்டில், அளவான ஒப்பனையில், பஞ்சலோக நகைகளில் தான் ஒரு பொன் தாமரை போலவே நிற்பதாய்ப் பட்டது.

“யாரோ கூப்டறாங்களோ?” என்றபடி மாலினி அறையிலிருந்து நழுவிய மறுநிமிடம் அங்கு பிரவாகன் நுழையவும்தான் அவர்களின் நாடகம் புரிந்தது.

சிறு ஊன்றுகோலுடன் அதிகச் சிரமமின்றியே வந்திருந்தான்.

இவளுக்குத்தான் நகரவும் முடியவில்லை.

“அழகுதான்... நீ எப்போதும். ஆனா... இப்ப பேரழகு...” திணறலாய் அவன் சொன்னது ஒரு கவிதையைப் போலிருந்தது.

ஆழ மூச்செடுத்த பின் அழுந்தச் சொன்னாள்.

“பொய்.”

“என்ன பொய்?” வியப்புடன் வந்த கேள்வியில் துளிக் கோபம்.

“நான் சாதாரணமானவன். என்னைக் காதலிப்பதாயும்... நான் அழகாய் இருப்பதாயும் சொல்றதெல்லாம் சுத்தப் பொய்.”

அவன் பார்வை கூர்மையானது.

“சொல்லு... முழுசாய்ச் சொல்லிடு, ப்ரீத்தி... இதே வார்த்தையை முன்பும் சொன்னே... அடிக்கடியும் சொல்ற... ஆனாலும் புரியலை.”

“ஏன் புரியலை என்பதுதான் எனக்குப் புரியலை! இது... நீங்க அந்த மலேஷியத் தீவில் சொன்னதுதான். உங்க அறையில் நீங்க எல்லாருமாய்ப் பேசியதை நான்... நான் கேட்க நேர்ந்தது.”

ஒட்டுக் கேட்டேன் என்று சொல்ல வேண்டியதை நாகரீகமாக்கினாள்.

“என்ன பேசினோம்?” - புருவங்கள் சுருங்க யோசித்தான்.

“என் பெயர் குறிப்பிடப்பட்டதால்... ஆர்வமாகி தின்றேன்...”

“அதாவது நாம் குளக்கரையில் பேச... பிறகு டாலி வெங்கட் குறுக்கிட்டு...,”

“ம்ம்... உனக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகி விட்டதாய் என்னைக் குழப்பினாங்க. நான் சந்தானம் சாரிடம் பேசி, சற்று தெளிந்ததும்... ம்ம்... என் அறைக்குத் திரும்பி னேன்... சில நண்பர்களும் வர, கூடிப் பேசினோம்தான்...”

“என்னைப் பற்றிய பேச்சு...” - அவசரமாய்க் குறுக்கிட்டாள். “அவள் பார்க்கச் சாதாரணம்தான். ஆனால் எஸ்டேட் வாழ்வுக்கு ஒத்து வருவான்னீங்க. பிறகு... ரெண்டு நாட்களுக்கு இவ கிடைத்தது என் அதிர்ஷ்டம்... இல்லையில்லை... பாக்கியம். ஆனா நீண்ட நாட்களுக்கென்றால் பார்வைக்குப் பளபளப்பான ஒரு குட்டியைத்தான் தேடணும்னு...”

உள்ளே விஷ வண்டாய்க் குடைந்த அத்தனை வார்த்தைகளையும் கொட்டிக் கவிழ்த்தாள்... ஆனால் முடிக்கும் முன்பே கேட்டவன் சிரிக்க ஆரம்பிக்க, இவளுள் ஆத்திரம் கிளர்ந்தது... பிரவாகனின் சிரிப்பு கோடை மழை போல மிக வலுத்தது... அடக்க முடியாத நிம்மதி நகைப்பு!

“போதும்.. பல் சுளுக்கிடாமல்... காலே இன்னும் சரியாகலை.”

குத்தினாள்.

இவள் முகத்தைத் தன் இரு கைகளின் நடுவே ஒரு மலரைப் போல ஏந்தியவன் விடாது சிரித்தான் விழியோரங்களில் நீர் தேங்குமளவில்.. தாளாமல் வெளியேற முயன்றவளை ஒரு கையாலேயே இழுத்துத்

தோளோடு இறுக்கினான். “நம் பேரப் பிள்ளைங்க இந்தக் கதையை மிக ரசிப்பாங்க, தெரியுமா?”

அவனது கொள்ளைச் சிரிப்பைக் கண்டவளுக்கு டித்து முறைக்கவும் இயலவில்லை.

“நமது எஸ்டேட்டின் பெயர் ‘பிரிய வசந்தம்’... அதில் நம் பேரப்பிள்ளைகள்... மம்... முதலில் பிள்ளைகளுக்கு எல்லாம் சொல்லுவேன் நாம் காதல் கதையை... ஒட்டுக் கேட்கவே கூடாது என்பதற்கு இந்த ஒரு சம்பவம் போதும்... பிள்ளைகள் என்ன, நம் பரம்பரையே கதவிலே காதை ஒட்ட மாட்டாங்க! ரென்றால் -

‘கேட்பவர்கள் மிகச் சரியாய்த் தவறானதைப் புரிந்து கொள்வார்களே இதில்! எப்படி ஐயாவின் புதுமொழி?’

“ஒட்டுக் கேட்டதை ஒத்துக்கறேன்... ஆனால் அதனால்தானே தப்பித்தேன்?” விடாத விம்பில் இருந்தாள்.

“அனாவசிய முறைப்பு, திட்டு, சோகம்னு காலத்தை வீணாக்கிய என் முட்டாள் குட்டி!”

வாஞ்சையாய் அவளது முன் நெற்றியில் முத்தமிட்டான். “நான்... நாங்கள் பேசியது யாரை... எதைப் பற்றித் தெரியுமா? தீவில் சுற்ற ரெண்டு நாட்களுக்காய் நாங்களுக்குத் தரப்பட்ட ஜீப்பைப் பற்றி! அவளுக்கு நாங்க பிரியமானவன்’னு பட்டப் பெயரும் சூட்டியிருந்தோம்! உன்னைக் குறிப்பிட்டு முதலில் ஏதேனும் பேசியிருக்கலாம்... நம்ம நெருக்கத்தைக் கேலி பேசத்தான் செய்தாங்க... ஆனால் அறைக்கு வெளியே நின்றவளை... அதாவது ஜீப்பை ஜன்னல் வழியே பார்த்து, பிறகு ஏதோ பேசினோம்தான்... சற்றும் அசராத அந்த முரட்டுப் பெண்ணைப் பற்றிப் பிரியமாய்ப் பேசியதை... தப்பாய்ப் புரிஞ்சுக்கிட்டு.”

இளஞ் சிரிப்புடன் தலையாட்டினான்.

ப்ரீத்தியின் முகத்தில் அசட்டுக் களை பரவியது... ஆனால் முழுக்க நம்பவும் முடியவில்லை.

ஆனால் உடம்பு குலுங்க, கண்கள் பனிக்க, இவ்வளவு தானா என்ற நிம்மதியுடன் அவன் மனதாரச் சிரித்ததை தடிப்பு எனவும் முடியாது.

“இன்னும் சந்தேகமா, செல்லம்? நான் உன்னை முதன் முறையாய் பார்த்தப்ப நீ கட்டியிருந்த பச்சைப் புடவை... தளரப் பின்னிய கூந்தல், அதிலிருந்த பெரிய பூ, அகன்ற பொட்டு... உன் வடிவான உதடு, என்னை இருளில் கட்டிப் பிடித்த பின் வெளிச்சம் வர அவை துடித்த அழகு... உன் முகத்தில் வடிந்த வெட்கம்... ‘ரோமன் ஹாலிடே’யில் வந்த முத்தக் காட்சியின் போது என்னை வெடுக்கென்று தேடித் தொட்ட உன் கண்கள்... எதுவும் மறக்கலை... மறக்காது..”

பிரமிப்புடன் கேட்டபடி நின்றாள்.

“இங்கே வந்து அத்தனை வேலைகளையும் இழுத்துச் செய்த இந்தப் பட்டுக் கை...” தொடர்ந்தவன் அவற்றையும் முத்தமிட்டான்.

“நான்... நான் மாலினி அளவு அழகில்லையே...!”

“நீ... நீயா அழகில்லை?” மெய்யான மயக்கத்துடன் வந்தது பாராட்டு! “எனக்கு அழகின் அர்த்தமே நீதான் ப்ரீத்தி... இன்னொருத்தி பண்ணைக்கு வருகிறாள் என்று உன்னிடம் சின்னப் பொறாமையைத் தூண்ட.. உன் அழகையும் மாலினியிடம் காட்டிப் பெருமைப்பட... ஏதேனும் அசட்டுத்தனமாய்ப் பண்ணித் தொலைத்தேன் போல...”

அவன் குரலின் உண்மை இவளை உருக்கியது. “தினம் உன் முகத்தை ரசித்து, உன் குரலில் வசியமாகி... உன் அசைவுகளில் மதி மயங்கியும் கூட உன் மேலுள்ள

கோபத்தை எனக்கே நினைப்பூட்டிக் கொண்டு முகத்தைக் கடுகடுப்பாய் வைத்திருந்தது அதி கஷ்டம். அதிலும் திலீபனைப் பற்றி நீ பேசினால் பொருமினேன்!”

இவளுக்குச் சிரிப்பு வந்தது.

“உன் குரலைக் கேட்டதுமே என் நெஞ்சு பலக்கத் துடிக்க ஆரம்பிக்கும்... உன்னைக் கண்டதும் ரத்தம் கூடச் சூடாக, உன் அழகில் பித்தான நிலை...”

காலமெல்லாம் இக்காதல் பிதற்றலைக் கேட்டபடி இருந்தால் போதும் போலிருந்தது... அதிலும் முக்கிய மாய்த் தன் அழகைக் கொண்டாடிய அவன் வார்த்தைகள்!

பரவசமாய் அவன் தோளைச் சுற்றின அவளது மெல்லிய கைகள். அவனுடையது அவளைத் தன்னோடு ஒட்டிச் சேர்த்தது. அதில் அதுவரை அவர்களிடையே வளர்ந்து கெட்டித்துப் போன கற்பனைக் கோபங்களும், ஊடலும், வேஷ வெறுப்பும் கண்ணாடியாய் நொறுங்கின.

இருவரும் மாறி மாறி இட்ட முத்தங்கள், நொறுங்கிய துகள்களை ஒற்றி எடுத்து முழுச் சுத்தம் செய்தன. அடுத்தவர் விழிகளில் ஓடிய நுட்பமான செய்திகளையும் ஆவலாய்ப் படிக்கப் படிக்க நேரம் நழுவிப் பறந்தது.

நெய்யில் முந்திரி வறுபடும் வாசனை வர, “பாட்டிம்மா... நம்ம ஊடல் தீர்ந்த விஷயத்தை யூகிச்சுட்டாங்கன்னு நினைக்கறேன்... பாயசம் தயாராகுது பார்...” சிரித்தான்.

பதிலும் சொல்லாமல் பரவசமாய் அவனையே பார்த்திருந்தாள், ப்ரீத்தி..!

